

C ēlencey
bez říkání

P Ā R S L O V Ř V O D E M

Ze jednoho z největších sječinů současného establismentu považuji informační blokádu, kterou obklopuje mladé lidí...

Magor

Právě jsi otevřel sošit, kterému můžeme říkat noviny, občan-
ník nebo časopis /dále jen časopis/, jehož další čísla budou
/jak doufám/ neprevídelně vycházet, a který je určen jak už na-
povídá v záhlavi užity citát z Magorovy Zprávy, především lidem
žijícím v onom otevřeném společenství, kterému většinou říkáme
důvěrně a nádržně a jehož hlavním cílem je tuto informa-
ční blokádu prorazit a značně znížit.

Náplň časopisu by měla být asi tato:

- 1/Informovat o událostech, které se v druhé kultuře staly. Bohu-
žel z pochopitelných důvodů nikoliv o tom co se připravuje.
- 2/Poskytnout prostor pro výslnu názorů a to pro to, že jedná-
z prostředků oné blokády, o které slaví Magor, jsou i barriery
postavené establismentem než lidí v podobě nemožnosti nor-
málních kontaktů s všechným vyslovením názoru, v tomto případě
zejména k otázkám uměleckého charakteru. Chtěli bychom v této
souvislosti požádat naše přední undergroundové kritiky, aby
nám posílali své příspěvky, aby se vyslovili k tomu co se děje.
- 3/Překlady - budeme přetiskovat to, co by vás mohlo zajímat ze
zahraničních zpráv a to hlavně ty informace a materiály, které
se k nám nedostanou normální cestou a které si můžeme přečíst
ať už pro nedostupnost nebo pro nezáložnost řeči.
- 4/Literární příloha, složená jak z poezie tak z prózy /při vět-
ším rozsahu vydávané na pokračování/. V této souvislosti je nu-
tné upozornit, že jde se rozhodli ignorovat autorská práva, a to
jak při publikování překladu tak i literárních prací z oblasti
domácí. Tkrátka - co se nám dostane do ruky a bude to zajímavé pro
všechny cítískneme bez toho, že by autor o tom věděl a soublesil
s tím. Jenže prosíš pirátským způsobem.

Zároveň bychom chtěli zdůraznit, že otiskujeme každý původní příspěvek, který se rozhodneme otisknout, bez jakékoliv cenzury - ani jedno slovo nebude vypuštěno!

5/Nechceme zapomenout ani na trochu humoru, který je v tuto dobu velice potřebný.

Samotná existence časopisu nám umožňuje i podílet se na jeho náplni a to ve všech rubrikách, jak jsme zhruba vymezili - prostě kdo má něco o čem se domnívá, že byto mohlo zajímat více lidí, ať to pošle k zveřejnění tou cestou, kterou časopis dostal. Otvírá se tím možnost k publikování např. jednotlivých básní nebo povídek, které by musely dlouho čekat na nějakou souhrnnou antologii. Neuzavíráme se samozřejmě jen do ulity druhé kultury, ale zároveň nechceme konkurovat již vycházejícím časopisům. Žádáme všechny naše přátele, aby nám dle možnosti zasílali zprávy o své činnosti, o situaci ve které žijí, své úvahy a názory na různé problémy undergroundu, své práce. Podle možnosti vše rádi otiskneme. Zkrátka bude záležet hlavně na Vás, jak časopis, který je od této chvíle Vaš, bude vypadat.

PF 79

Neosifat si ani nad tím, že si nesoufáš.
Když už se zde, že je všemu konec,
přece jen se ještě dostaví nové sfily,
to právě enameňá, že žiješ.

F. Kafka

Napsat o silvestrovském festivalu na Baráku není záležitost zrovna nejlehčí. Je ovšem možné napsat ji velice stručně, zmínit se jen o kapelách, bez rozepisování se o sestavách, snad jen něco málo o divácích a atmosféře.

Tento způsob psaní by přinesl jakousi zprávu, pravděpodobně zcela postačující pro většinu těch, kteří se festivalu nějakou formou účastnili – ať už jako hudebníci nebo jako diváci, eventuálně jako obojí. Chtěl bych ale napsat zprávu podrobnější a to nejen po technické stránce, ale hlavně se chci pokusit osvětlit Silvestr v širších aspektech situace v českém Undergroundu za poslední léta.

O silvestrovském festivalu se začalo mluvit již někdy v létě 1978, možná ještě o něco dříve. Vlastně ani ne tak o silvestrovském, jako o festivalu vůbec. Stále více z nás totiž pociťovalo potřebu nějakého většího setkání, kde bychom při hudbě strávili množství příjemných hodin se spoustou přátel z různých koutů Čech.

Otázka však stále zněla: Kde? Kdy? Jak? Je to vůbec možné?...

Srovnáme-li totiž dnešní situaci, v které se náš Underground nalézá, se situací na přelomu let 1975 - 76, zjistíme podstatný rozdíl.

Mnoho kulturních akcí se tenkrát konalo v prostorách víceméně veřejných /sály restaurací, kluby/, kde se jich účastnilo většinou přes sto /Přeštice, Labyrint.../, nezřídka i přes třista lidí / Klukovice, Bojanovice/.

Nezmiňuji se zde o letech předchozích, kdy byla situace přes všechny těžkosti po stránce možností většinou ještě lepší, a která je každému jasná po přečtení Magorovy Správy o III. hudebním obrození.

Zcela rapidně se však situace změnila po březnovém pogromu v roce 1976. Přes 20 zatčených, mezi nimi prakticky všichni hudebníci kmenových kapel undergroundu – Plastic People of The Universe a DG 307, desítky domovních prohlídek, stovky vyslýchávaných, zabavování aparatur, nahrávek, tiskovin kulturního charakteru, úmyslné vyvolávání atmosféry permanentního strachu, ohrožení. To vše na dosti dlouhou dobu téměř úplně paralyzovalo hudební život v undergroundovém společenství. První větší setkání po 17. březnu se konalo vlastně až na Silvestra roku 1976 v Rychnově, v soukromém objektu manželů Princových, za účasti necelé stovky lidí. I další setkání během roku 1977 a 1978 ukazovaly na významný posun, který nastal. Ani jedno setkání se nekonalo na místě veřejnosti přístupném a ani na jednom nebylo podstatně více než sto lidí. Byly to většinou setkání téměř rodinného charakteru, na kterých se scházely jednotlivé skupiny přátel z určitých oblastí, s malými obměnami ti sami lidé. Opět posun proti letům předcházejícím, kdy celkový okruh lidí přišlých do styku s II. kulturou byl mnohem větší, a což je důležité, stále se zvětšoval.

Rychnov manželů Princových, Hrádeček V. Havla, Skalákův baráček u Chomutova – stále se opakující jména prakticky jediných míst, kde docházelo v období od konce roku 1976 do dubna 78 k nějakým kulturním akcím. Je proto pochopitelné, že se policie velmi snadno na tyto soukromé objekty zaměřila. Permanentní perlustraci všech návštěvníků a různým dalším obtěžováním se snažila znemožnit nejen kulturní akce v těchto objektech, ale i samotný normální život jejich obyvatel.

Myslím, že je každému znám případ Rychnov – Jan Prince z července 1977, při kterém došlo "neznámými" vandalismu k poškození řady vozidel účastníků rozlučky s Paul Wilsonem, bývalým zpěvákem Plastic People, kterému byl asi po deseti letech další pobyt v ČSSR odepřen.

Výčet těchto obtěžování a poškozování soukromého majetku nežádoucími vandaly a lupiči /např. Skalákoví byl hráček a předtím i jeho pyt v Chomutově několikrát vyloupen, byl dosti dlouhý, ale nemyslím si, že je zde nutný. Užel byl týž-znemožnit; zastravit, znechutit. A výsledky: Nucený odprodej a teatrální likvidace objektu manželů Princevých, nucený odprodej Skalákova baráčku, perfektní hledání Krádečku V. Evila kulturní akce spojené s hudební produkcí skupin pro větší počet přátel na jiných místech byly dlouhou dobou téměř nemožné a to z různých důvodů. Hraní ve veřejných prostorách použily orgány státní moci /a trvala doba, že by použily znovu /jako záminky k obvinění řady lidí z trstního činu výtržnictví-nechvalně proslulý § 202. A soukromých objektů schopných pojmut větší počet lidí není příliš, a i zde je trvalá možnost, že vezmou podobný konec jako Rychnov. Takový, který by měl sál, do kterého by se vešlo 300 a více lidí, nebyl prakticky žádný.
Až Berák v Nové Vísce, samota asi patnáct km od Chomutova, se zdá naplnovat vedle požadavku soukromého objektu i požadavky kapacitní. Ovšem i zde došlo po několika celkem úspěšných setkání/Vendelinova svatba, Timpův svátek...../k celé řadě kraků ze strany estabilišmentu, snazších se další hrani znemožnit-bylo zahájeno soudní řízení za účelem zrušení kupní smlouvy, pro většinu přátel již únavné perlustace byly v mnoha případech doplněny kontrolami zavazadlových prostorů aut a osobních zavazadel přígozích i cícházejících, došlo jenom počtu 1500,-Kčs za nepovolené stavební úpravy a konečně byl koncem července odpojen el.-proud. Divoč ? Elektroinstalace neodpovídá ČSN. O historii koupě baráku a vývoji až do července se nachází podrobně i rozepisovat, neboli to vše je obsaženo ve společném prohlášení obyvatel baráku, nazvaném Případ Nová Víska. Přesto všechno se větší či menší setkání na baráku nepřestaly konat/fotbalový turnaj při příležitosti prvního výročí smrti Jožky Kazíka, Gabčova svatba.... Sezení při svíčkách se stalo normální acučástí večerů na baráku. Přestože různé komise již dávno schválily elektroinstalaci jako odpovídající normě, elektřina stále zapojena nebyla. Jednou chyběl příslušný oprávněný pracovník, podruhé hodiny, potřetí čert ví co. Toto hrani si na schovávanou mělo za následek, že je me elektřinu opatřili z vlastních zdrojů. Cíkudsi se objevil obrovský aggregát a po několika dnech a nocích usilovné práce řady lidí jsme měli možnost jej uvést do provozu. To už bylo jen několik málo dní před Silvestrem. Bylo tedy jen logické, že úvahy o tom, kde by se měl eventuelní festival konat, se postupem času zaobíraly stále častěji barákiem, jako nejhodnějším místem. Rozhodně se však nepočítalo s tím, že by to bylo už na Silvestra, protože jednak elektřina měla být výhledově až po Novém roce a jednak je jasné, že mnozí tráví raději poslední dny v roce v užším okruhu přátel.
To, že se Silvestr na baráku stal nakonec akcí takového rozsahu bylo výsledkem mnoha navzájem se ovlivňujících faktorů o nichž se nachází podrobněji rozepisovat, protože bych se k psaní o vlastním festivalu už asi vůbec nedostal.

To je asi tak vše na úvod a k vysvětlení situace, za jaké se festival konal, kdy skutečně do poslední chvíle před vystoupením první skupiny nikdo nemohl s určitostí říci zda se opravdu bude hrát, zda bude elektrina.

Ale to už je tu třiaadvacátá hodina 29. prosince 1978 a druhou část III.undergroundového festivalu/anebo chceže-li III. festivalu druhé kultury/zahajuje svojí premiérou skupina Neo Surrealistic Psycho Dada Band, v této chvíli asi před 130-150 lidmi.

Vystoupení této konstelace bylo zejména pražskou částí publika očekáváno s velkou zvědavostí. Mělo totiž dát první polovinu odpovědi na otázku, jakým směrem se budou ubírat části nedávno rozpadlé skupiny UH2 Psycho Dada Band zahájil své první vystoupení v následujícím složení: Ota Alfréd Michl, kytara, zpěv/ dříve UH2/

Jan Dlouhán Kučera- bicí, zpěv/UH, UH2/

Jiří Picek Fric-flétna, zpěv/Bílé světlo, UH2/

Láďa Plíva-bass, kytara, zpěv/Sinners, Devils, Swingers, Watt P, Jména tedy více než slibná a již první skladba Sen establishmentu/melodií silně připomínající Francovku od Plasticů/naznačila, že se tvorba skupiny bude ubírat tím solidním/strašným slovo/středním undergroundovým směrem, čerpajícím jak z UH tak z Bílého světla a jako prakticky všechny kapely i z Plastic People.

To také potvrdily další skladby jako Divnej svět /sen ?, Co chceš víc....zajímavé především po textové stránce, i když ani tady nevybočující z obvyklého rámců. Konstrukce skladeb byla také typická pro naše androušské kapely - střídání zpíváných, polomluvených pasáží za monotonním doprovodu hudby s rockovějšími pasažemi instrumentálními. Pro mě osobně byla, spolu s úvodní písni, nejzajímavější skladba Peťák po smrti u výslechu, přestože právě tato byla v mnoha směrech nedotažena.

Z prvního vystoupení nelze dělat žádně dalekosáhlé závěry, proto si myslím, že již dnes lze říci, že přes některé dosti viditelné nedostatky, způsobené pravděpodobně malou sezenností/?/ a pochopitelnou nervozitou/skupina vystupovala poprvé a jako první/se může Neo Surrealistic Psycho Dada Band jednou z klíčových kapel pražského a tím i českého undergroundu.

Jestliže jsem o předchozí, úvodní kapeli celého festivalu napsal, že její tvorba v podstatě nijak nevybočila z toho co je zatím chápáno pod pojmem český underground, pak lze právý opak napsat o dalším vystupujícím zpěvákově a harmonikaři, 23 letem pardubičákovi Františku Jimovi Horáčkovi. Novum není jenom jeho hudební nástroj - akordeon, ale i, a to především, způsob jeho projevu a do jistě míry i výběr témat.

Jim, velice tichý a nenápadný člověk, se úplně změní, když vezme harmoniku do ruky a začne hrát. Jakoby s nástrojem srstí v jednu démonickou postavu a posluchač se úplně očítá v zajetí jeho textů, umocňovaným velice sugestivním projevem. Boji se při skladbách Havran a Karneval mrívol, usilivá se při jakoby prvorepublikové písničce Kvaki Kvak/nebo Quaki Quak/, s chutí si spolu s ním zazpívám Everybody Smoking Marijuana, zamýšlí se sám nad sebou při skladbě Člověk je dutina, a při Jimově vyznání z lásky ke svobodě, písni Sen o svobodě/si spoju s ním „uvědomuje tu strašnou bezmocnost“ a nic jiného mu nezbývá, než aby měl zlost.

Nezbývá mu nic jiného, než aby si znovu pěkně procítil situaci naší generace, v letech předcházejících osmdesátému příliš mladé na to, aby se nějak mohla kulturně projevit, eventuálně vstřebat trochu optimismu a tvůrčí euforie té doby.

Jim Vás dokáže přinutit, abyste ho sledovali s otevřencem hubou, s maximálním zaujetím po celé vystoupení a když je konec, pocítíte s ním velkou únavu s chutí se napít piva a pusdit si třeba Beatles. Nebylo to jeho první vystoupení před tímto publikem, již dříve představil na několika akcích menšího rozsahu, jmenujme alespoň Žemanovu a Gabčovu svatbu, ale rozhodně první na větším undergroundovém koncertu s jakýmsi jakoby oficiálním rámcem. To jedině trochu ubralo Jimovu vystoupení na intenzitě, protože faktem zůstává, že Jim je především hudebník, jehož je možno plně zažít, a který také nejintenzivněji působí malých prostorách - v hospodách - kde chodí s harmonikou mezi stoly a zpívá. A člověk neví, jestli má utect nebo chtít, aby nikdy nepřestal.

Na takové a podobné úvahy však nebyl příliš čas, a když na to pivo ne, protože ihned po velice krátké přestávce nastoupila na podium skupina BB Trubec/zvaná však spíše Bobeš Band, v poslední době nejagilnější undergroundová skupina. Toto vystoupení od vzniku skupiny v říjnu 1977 již čtvrté /předchozí byly v Rychnově, Karlových Varech a Radlicích/, patřilo mezi to nejlepší co bylo možno za tří poslední dny loňského roku na Baráku vidět a slyšet.

Kapela je prakticky syntézou solidního harfrocku, typického undergroundu/kultivovanější UH styl s patrnými vlivy DG 37 i dalších „starších“ kapel, až téměř jazzrocku. Nejzajímavější a nejlepší byly věci stavěné na výrazných Bobešových textech. Tyto texty jsou ve své většině silně sociálně poeticky orientované a vyjadřují odpor k establišemu, světu falšti a bezpráví, a některé jsou značně nihilistické.

...člověk žíví zlobu láskou
nevěřím těm lidem
nevěřím snad nikomu
nevěřím slibům a dohodám
...nevěřím telefonům
...věřím nenávisti a vzteku
věřím prázdnotě a hlouposti
věřím lásce
věřím v konec světa
v tý nelidský slepotě...

Na tomto, jako ostatně i na předchozí vystoupeních bylo patrné, že tato skupina chce být dobrá se věím co k tomu patří. Právě proto by se měly přehlednout některé nedostatky, které toto vystoupení mělo.

Většinci velmi špatná srozumitelnost textu, místy se do konce zdálo že vedoucí a zpěvák kapely některé texty i zapomíná!!! Další, již diskutabilním nedostatkem byly zejména v závěru trochu samoučelné instrumetace, které mírně oslabily zpočátku soutečně vynikající dojem.

BB Trubec se představil v následující sestavě :

Pavel Berka - basová kytara.

Miroslav Matuška - solová kytara

Jiří Ressler - piano, zpěv

Josef "Bobeš" Ressler - kytara, klávesy, basová harmonika, zpěv, vedoucí kapely, autor textů,

Jan Schneider - bicí /dříve Plastic People/

Jako velice sympatický pokus se dá hodnotit vystoupení 19ti letého Petra Kluzáka z Plzně. Jako pokus proto, že jeho vystoupení bylo po mnoha sušech nedotažené. Místy špatná intonace, několikrát se mu stalo, že se slovy "že jsem splet", opanoval jednotlivé verše, v textech se projevovala snaha o básnický výraz, který se mu příliš nedářil a byl jinak velice dobrým nápadům na škodu. Jako sympatický proto, že přes tyto veškeré nedostatky, přes různé další handicapy jako např. všeobecně posměšné a místy i jedovaté poznámky určité části obecnstva jak při jeho příchodu na jeviště, tak v dalším průběhu vystoupení, hrál a zpíval dál s chutí, řekl svými písničkami co říci chtěl a závěr mu přinesl již spontánní účech. Své vystoupení zahájil novou verzí své skladby Uprosíredlesa /zpívané na melodii tanga/, ve které navazuje na uvedení banální, jakoby Mláďkovský text sloučení, v nichž reaguje na jeden z největších problémů našeho undergroundu - vzajemné podezírání.

... a Banán užalí i s Vendelínem,
že jsem je vopil nečistým víinem.

To však je kluci, neštastnej tomu,
raději bych kluci si páteř zlomyl.

Vy nevěříte jeden druhýmu,
jeden má kašel druhý zas rýmu...

I v dalších skladbách reaguje Petr Kluzák svým způsobem na realitu, která ho tak jako nás všechny obklíčuje. Jeho písničky nemají ten "spěvný androušský nádech", nejsou dokonce ani ironické. V realitě dnešního světa zní jeho nabádové texty přinejmenším trochu naivně těž, kteří už žádné pozitivum nevidí.

... tak čumte na život nejenom přes sklenici
a přeskočte ten plot co od krásy vás dělí
a nemyslete jen, že vás furt tloučou holi
zpívejte den co den věduď tam kde to boli
zkuste se rozhlédnout s očima dokorán,
zanechte šuškání a vysmějte se všem...

Některé verše další skladby zní zase určitě trochu patozně a opět "příliš se nehodí do undergroundu", na který jsme si zvykli.

... dříve se na tebe obvykle smáli,
aby ses rozkopl, vtevřít hubu,
rychle se převlékli z lice do rubu,
a pak tě zavřeli pro twoje ideály,
několik chvil, všechno se vobrací,
hlava je žhavá, srdeč ti krváčí
a úsměv poslední je jeden z nejasmutnějších,
proč nejsou konce toho trochu posilejší.
Tak synu přemýšlej ve stínu žetly,

sdali tě nakonec ještě nepopravit.

... někdy jim musí však dojít sláva,
potom dla čistého božího práva
Bude zas Gottwaldov postavi Zlín,
bude zas Gottwaldov postavi Zlín

8

Jako nejlepší, lépe řečeno nejlépe přijímaná se ukázala být další z řady "dělnických songů", Škodovácký Soustruh, při kterém si spolu s ním na závěr zpívala refrém již značná část obecenstva.

ref: Jéuž nechci u soustruhu čumět
Já už nechci u soustruhu stát
nechci vaše hovadiny umět,
můžete mi

Po této vlastní tvorbě věnované části, zaspíval P. Kluzák na-kráplým, jakoby ze starých šelakovek, hlasem, dvě písničky J. Ježka, Život je jen náhoda a Klobouk, které u většiny obe-censtva odstranily s konečnou platností poslední byzriery. Po potlesku uzavírá se vystoupení skladbou Jiřího Svině Fi-alý z M. Lázní-Bloudění.

Mně osobně mě toto vystoupení, způsob jakým byl Petr nebo spíše jeho texty zpočátku přijímán, přimutilo k hlubšímu zamýšlení nad naším společenstvím. Nemyslím tím oficiální společnost, ale to naše zvláštní společenství, ať už je bude-me nazývat undergroundem, nebo druhou kulturou. K zamýšlení nad tím čím se lišíme od té, jak "my" rádi s despektem říkáme "normální" společnosti, společnosti, která se klání bohu peněz a úspěchu v rámci danných sociálně politicko ekonomických skutečností, od společnosti, která se vymívá bezbranným, hle-dajícím lásku něbu a porozumění. Odpovědí si dosud nejsem příliš jist.

Po Petrovi Kluzákovi měla ještě hrát UH and Sandwich company, ale pro závadu na elektroinstalaci bylo toto vystoupení odesu-nuto a většina lidí šla spát a nečekala na odstranění závady--bylo stejně již po třetí hodině raně. Většina kromě něko-lika šíleneců, kteří se ihned poté co začal proud téci, chopili ihned nástrojů a zmocnili tak značné části znavených lidí klidný spánek. Samipak nazvali toto bláznění jansem.

Druhý den začal program již neobyčejně brzy. Již asi kolem jedenácté hodiny uvedl speeker skupiny Jarouš Kukal, oblečen do slušivé noční košilky, s čepičkou na hlavě, velice vtipným způsobem novou pražskou konstelaci Dancing Orchestra of Joseph Janáček and his Boys.

Pepa Janáček - kytara, zpěv, vedoucí kapely /PP/
Jan Hrabec - bicí /PP/

Jiří Kabeš - housle, kytara /PP/

Ivan Bierhanzel - basová kytara
a Láďa Leština - housle

představili v několika hodinovém bloku solidní průřez histo-rií starších skladeb Plastic People od kapel jako např. Mo-thers, Velvet Undergroud, Fugs, Doors, Animoid atd., doplnou některými novými věcmi. Kapela svým vystoupením velice potě-sila většinu účastníků festivalu, /škoda jen, že některé sbor-né vokálů nebyly nejčistší/ a protněkteré byla zřejmě i jeho vyvrcholení. Je jen škoda, že nehrála v době /kdy?/ by dívá-ci byli o něco čerstvější.

V podzimních odpoledních hodinách /po skélém gulšti/ byl pak pro některé zájemce poštěn magnetofonový pásek s nahrávkou Pa Šíř od Plastic People, ve stodole promítány filmyze života unergoundu.....

Večerní program pak zahájila svojí prozenádu, svým složením prakticky neznámá pražská skupina Betlém, hrající v následující sestavě

Jan Placák - zpěv, a autor většiny textů
Jarel Berka - basová kytara

Antonín Vácha - solová kytara

Jiří Šmejkal - housle
Martin Pochájský - kytara
Tomáš Kučera - bicí
Béda - trombón

Skupina se ukázala jako novum českého undergroundu. Po instrumentální stránce téměř perfektní vystoupení blížší jazzrocku než rocku. Téměř všichni vyborní muzikanti, říkal jím to a člověk se divil, jak to, že ta sestava přece jen není tak strašná. A právě proto, co tvorilo vysokou úroveň vystoupení, kapela částí posluchačů evidentně nudila. Dleuhé, na pozornost náročné, většinou instrumentální skladby, a když s texty, tak bohužel v menutném zvuku nástroji téměř nesrozumitelnými. A že to byla škoda, posudte sami.

Betlém č. 3

Bloudíme po vyprahlé poušti
vymezeného života času
Bloudíme jako hledači oázy v písaku
" prameny živého kvasu
" kořeny žen-šenu
" kamene mrduče

cestáři na cestě poznání
malíři převrácený planety
básníci nekonečný strofy
politici další sloky
doktoři nemocných duše
filosofové svého srdce
čtenáři bílého terče
hlídači fíkového listu
řečníci mrtvého slova
sochaři zlomených stvolu
kněží Kristovy viny
vojevůdci vlastní chyby
advokáti pustý světnice
portýři pivní sklenice

Jméinem pastevců symfonie nebeské
Jméinem pastýřů božského slova
Jméinem dětí slunečního květu
zapomeň, zapomeň.

Nesnažím se tady klást nějakou vinu obecnству ani skupině, konstatuji to pouze jako nesporný fakt. Po Betlému přišlo opravdové osvěžení, překvapení v podobě vystoupení Čárliho Soukupa. Čárli zahájil novou skladbou 6 věrých paù, čímž naznačil, že skladby Kain a Lidský strach nebyly výsledkem náhody, ale že jeho přechod z pozice ironického, někdy usměvného, někdy břitkého zpěváka na pozice vážnější je trvalejšího rázu. Je to zřejmě reakce na prožité zkušenosti minulých let - zavírání, persukuce, zastrašování, pomlouvání. že se z něho ovšem nestal zpěvák smutných srdcí, to dokazují rovněž nepříliž staré skladby K 30. výročí a Chua Kuo Feng. Na tu poslední jmenovanou si Čárli povolal

na podiu P. Janíčka - kytara, zpěv
 Váňa Bierhansela - bas. kytara - baskytarový rám

Jar. "Bevishe" Unger - bicí, akustické nástroje

Sám se spásal el. kytarou a skupina Čárlí Soukup's Electric orchestra byla na světě. V též slážení /při jedně že "skladeb" - oděšel z pedia Bovie a ve skladbě Život je jen náhoda hrál tužím Láda Leština na housle/ zahrál pak tento Čárlího soubor několik již klasických věcí, mezi nimi Leningrad, Ameriku. Byla to paráda a nežná, že by stálo za to, aby Čárlího znění pouvažoval nad dveří verzí svých věcí - akustickou a elektrickou. Byla to paráda opět slyšet zpívat Čárlího, ale tak se říká - všechno jednou klenčí. A tak odchází: Soukup, Pepa Janíček a Váňa a na podium se začíná po krátkém dechování přestavovat aperatura pro vystoupení jihlavské kapely The Water Clozet Band.

Skupina hrající ve složení:

Roman Grič - bicí, zpěv
 Václav Kůs - bas. kytara
 Vítězslav Kameník - altsax
 Jiří Sperlík - kytara

Zahrála něco podobného jako pražský Betlém. Instrumentálně vynikající vystoupení, snad o něco agresivnější než u Betlému. Ale textům nebylo opět téměř rozumět. A jelikož sem žádny text této kapely nedostal dosud do ruky, neužlu ani posoudit, do jaké míry je to škoda. Myslím si, že je rozhodně důležité, že se kapely typu Betlém a Water Clozet na naši úder. scéně objevily, na druhé straně však doufám, že jich nebude o mnoho více.

Poté se konečně dočalo na symbiozu UH 2 - Milan /Dine/ Vopalka - zpěv, zvon, texty a Sendwitch Co.

Bacil - kytara
 Vasil - kytara, flétna, zpěv
 Nango - bicí
 P. Tomášek - bas. kytara
 Maříš - housle

Ani tato druhá premiéra /první v nadličích/ příliž nepřesvědčila. Dost velká a trochu zbytečná nervozita evazovala hráčům ruce a hlavně hlavy. Zbytečná proto, že i zlepší povedeného vystoupení bylo poznat, že věci, které tvoří osu současné tvorby skupiny /Děvčata, Labyrint, .../ jsou dobré, textově navazující na UH 2 a po instrumentální stránce jsou rozhodně pestřejší, někdy i rockovější /Děvčata/, což rozhodně není na škodu. Třebaže proto, že ona ta nervozita, zčásti přece jen opodstatněná byla. Jaký to bude? Tuto otázku si kladli nejen členové skupiny, ale i většina obecenstva, které vědělo, cosi o rozpozech UH 2, které vedly nakonec ke vzniku Neo Sur a této kapely. Obavy z toho, jak je část obecenstva přijme, na klidu také rozhodně nepřidalý a ukázaly se i částečnou pravdou. Hlasité poznámky typu: "Ty lichý rytmus vám příliž nejdou, HOŠI", rozhodně nesvědčí o tom, že bychom byli tak vzdálení "normální" společnosti. Decela obyčejná jedovatost, plná zlomyslné radosti z toho, že te kapele nejde tak, jak by si te sama přála. To, že prý to někdy opravdu dost skřípale ostatně každý věděl sám i bez takového "vysoce odborné poznámkky. "Kdybychom měli celý festival hodnotit, nebo lépe řečeno,

idyby měl celý festival hodnotit nějaký nezaujatý hudební odbočník, myslím, že by našel mnoha kapelách i solistech chyb více než dost. Vždycky jsem si však ta myslím si to dosud, že to co dělá underground není to, že zpěváci zpívají věci, které jsou svým způsobem angažované, vyslovující nespokojenosť se současným stavem, alespoňže, že je to atmosféra vztajnosti, která na jednotlivých koncertech je. Každé vystoupení bylo pro mě nejenom hudebním, ale především lidským zážitkem. Vzájemnám si tedy na to, co miření Ronsa Prince, když jsem s ním poprvé mluvil: „Víš, mě ta muzika totíž nezajímá, moc jí nerezumím. Já bych rád na Plastiky chodil, i kdyby hráli čechovku. Jaru to sice kvůli osobním vztahům.“

Omlouvám se Jonsovi, jestli to cituji nepřesně, ale myslím, že není žiležitě, jestli chtěl Čechovku, nebo měšná hudbu, důležitý je tady smysl a ten zůstává stejný.

V scénickosti s vystoupením UK a Sendviče si výjimkám taky na vystoupení Feveru na Bojanovickém festivalu v únoru 1976. Vystoupení, které by se střízlivě, čistě hudebně, aniž bychom brali do úvahy onu složku vztajnosti, hodnotit jako téměř katastrofální, neznalost textů, čpatné nazývání, zejména ve skladbě typu „Vejplata“, neprостo nevýodná el. kytara, neshra ost, falešné vokály... bylo na konec velice úspěšné. Proč? Protože, lidi si prály aby bylo úspěšné. Když radost z toho, že 12 užin muziky proběhlo bez násilného přerušení, radost z toho, že už mohou se sebe shodit tu obavu, „co kdyby přišli“ a zapívat si se Skalákem „Vejložky“. I když tady je třeba vzít do úvahy Skalákovu osobu, přes to že jin to zpočátku velice skřipelo hrál s obrovskou vervou a s chutí dál, takže obecenstvu vlastně nic jiného nezbylo než se přizpůsobit. Abych se vrátil k Dincovi, tak bych si nepřál nic jiného než aby se jim brzo podařilo hrát před publikem, které by je přijalo tak, jako byl Fever přijat v Bojanovicích.

Vystoupení UK 2 and Sendvič Company byl také zakončen druhý den festivalu, vlastně už třetí den ve 4 hodiny ráno. V neděli všichni dlouho vyslávali nic už vlastně na programu oficiálně nebylo a tak se lidé po celý den věnovali poslouchání magnetofonů, popíjení v hospodě, při kterých a harmonice, ve stodole byly stále nějaké jamy, promítali se filmy, prostě pochoda.

V průběhu dne se pak postupně formovala „největší banda“ celého festivalu týmen a Deflorace. Band, která se postupně stabilizovala asi na 14 členech skutečně ze všech koutů Čech a Moravy. Některí členové dokonce během dne zkr. řeli, vila spolu se Systemem napsali si dva nebo tři texty ostatní prý se složí přímo při nahrávání. Krátce před vystoupením si na sebe všechni oblékli kostýmy z tchto co dle dle /pyžama, záclony, šátky, čepice, americkou helmu, brigadiérku Rudé armády atd./. Skupina se připravila na podiu, za absolutní tmy byli vpuštěni do stodoly /sálu divadla a šou začalo. To krátkém českém úvodu jsem sám sebe anglicky představil jako speakeera skupiny, předal si slovo a profesionálně způsobem jsem ohlásil název skupiny. Což krotě mě pochopili jen někteří z členů bandu, ti kteří název předen znali/pak to zacoušejte s profesionály. Tři vyslovení růžu vyélehly olameny světlíce odpálené Jananem a současně byly promítány obrazy Francise Beacona Junem, psychadelické šou začalo. Nutno říci, že také po několika minutách bohušel s vončil. Na divácích bylo vidět, že diskuse o tom, která skupina byla nejlepší se nekonečnou rohat /bylo totiž každému jasné/.

členové kapely byli povídáni snažit se přistět v synagogu zas /nokud může ještě ve větším počtu/ přestože se na budoucnu byla cifra hnedkdy pod budouc mrazu. Protože se vřídelní dospívají do příjemně vytopené hospody, kde proti vřemenu oděvání festival pořádoval a skončil vystoupením posledního výkonu.

Skaléková skupina "The Never end Vasseline Band", skupiny "De Muzika", Toto, jedno z nejhudebnějších a zároveň ne spontánnějších vystoupení proběhlo ve výborné atmosféře v oteklém půlnoci.

Miroslav "Skalák" Skalický -kytara, zpěv

Roman Crič -bicí, zpěv

František "Jim" Herdešek -akordeon, zpěv

Vasil -flétna

Vl. Robin Hrubý -kytara, zpěv

Spolu s hosty Jiřím Kočíkem-Lářicem, sekaram, zpěv

F. Šyslou Karschnerem -korante, zpěv

K. Kacounem Rovellou -kláška, zpěv a dalečini, sei
BO -100 hostujícími zpíváky uhráli a zazpívali skladby z repertoáru V. Skalického a Fr. Karschera a vystoupení skončili krátkou před půlnocí již tradiční skladbou z obdobných setkání -Old Time Religion /saberla má sice vřtu/. O půlnoci si všechni společně přivítali nový rok, kdož několik lahví vlnstule jakoby zázrakem zachránil. Pak opět na dvoře, opět Jamm a tanecky ve stodole, dneva a výroček.

A je konec starého roku, začne festivalu, začne nový rok, každý den se během tisíců lidíce myšlenek na to, jaky asi bude.

Ale to necháme konat a zas si nády vložíme... .

Uplynula již dočasná doba od silvestrovského festivalu, abychom se mohli zamýlet nad tím jaký byl, co přinesl, jaké měl kladby a jaké záporu.

Na většinu otázek si mohu nejspíš každý kdo tam byl odpovědět sám, a pro ty co tam nebyli a ze sebe bych měl říct pár připomínek./poznámek/. Festival se ukázal být rozhodně potřebným setkáním u hudebníků i občanstva, ale datum -silvestr/ bylo tím nevhodnějším. Přesně tedy když se na beráku vystřídalo více než 200 lidí, z nichž sotva 100 tam bylo po celé ty tři dny. Tuží zážitky a dojem většinou by mohly být tvoren žen a částí festivalu.

Sešlo se tam dost kapel a zpěváků a dá se říci, že po určitém volnu, vzniklém po zátykání v březnu 1976 se opět vytvořila solidní undergroundová scéna. Doufajme jen, že nové skupiny nebudou mít jepičí život jako mnoho předcházejících. Rozložení festivalu do několika dní se neukázel být o tolik lepší než jednodenní maraton, i zde totiž po určité době docházelo různými vlivy k jisté otupělosti publika. Snad festival bez alkohola?

Rozhodně by mělo být více rodobojích skupin, ať jich řadne říč k všeobecných, aby se nemusel litovat, že jsem procestoval zrovna tuklé kapelu, tento Jamm. To všeobecná bude záležet na nás všech. Tu závěr bych chtěl poděkovat všem nejmenovaným, kteří se zapořízili s to, že se festival všeobec konal v té podobě v které byl.

H O W

K "Kacoun" II

Kde je
Ivan Jírou?

Tato výrestivní otázka byla položena 1. května tohoto roku v soudní síni při odvolání žázení ve všem trestního soudání, vedoucího proti Ivanu Jírouvi, obviněnému z výtržnosti /§ 202/ te z., o odpověď na tuto otázku ze strany prokuratury se stala hlasním důvodem toho, že uznáno i mimořádné odnětí svobody, které mu vymříl soud pro Fránu I. byl od ouzena u odvolacího soudu odměněn svobodou na 1 a půl roku nepodmíněnou, ve druhé nápravné skupině.

Co je tedy odnášený Ivan Jírou, proměný historik umění a umělecký vedoucí skupiny Plastic People of Universe, trestný za politickou výtržnost /§ 202/, také na konci dubna příštího roku bude mít ve výši 34 letích za senco /bez dvou měsíců + roky včetně v žázení, z toho celé čtyři roky ve výkonu trestu v druhé nápravné skupině/.

Ivan Jírou se narodil 23. září 1944 v Humpolci v rodině horního ředivka, jehož koničkou byla teorie českého jazyka a orfografičko-větňovací útvary, které jí byly stejně, ať sa čtem zepředu nebo zezadu. V jeho pořátklosti jsou jich stovky, právě tak jako kuriózní gramaticky pořátnované texty a veršované příběhy, plné komiksy a poznámek pro lidé kouzle moře, tak jak je vidě městské sekúrální trouzdy, spojující osenitu s pokrytectvím. Matka byla svadlena, a když děti byly už do písečku, pracovala jako výchovatelka v dětském domově. O milo starší sestra je výtvarnice, autorka výtvarných prací z konce šedesátých a v polovině sedmdesátých let, Pocta Gustavu Černohorskovi, Kladenská plána a Čudomila, Pocta Fafajtovi, veno-sláma, žázení mísí a j.

Ivan Jírou studoval do maturity v r. 1962 v Humpolci a poté jeho ohlazené anekdoty, kterou přesadil do svého rodistě, rodiček : „Počínám v Humpolci, min jen humpoleckou dvacetiletku, zato když vím hodně tak to poznám.“ V mládí hrál žánry až krajových předoevropských žactev, a psal texty k písním, které zhudebnňoval jeho přítel, vedl školní recitáček „oubor“, a následně nastudoval pro školní osmádku tříčas. mongenstermu a vlnouc projevoval v maloměstské atmosféře iatelektuální činadon s probudlivostí, pro kterou projevovali jeho pedagogové vesměr porozumění. Po maturity pracoval jako toník v havlíčkobrodské tiskárni, a po roční praxi byl přijat na fakultu University Farlovu na obor obecní umění.

z těchto let před vysokoškolským studiem pochází jeho rozsáhlé až
ní řada vzdělatových opisů, které nejsou v tisku, „Dissertace na dran-
cadovři...“ Pro své přátele opisoval jiné učebstupné kníny, které
měl rád. Byl to například Lec-če, výbor z Mistra Eckhartá, vznikloho
řevol jezového myšlení a zanové kniny, studie Gabriela Marcela,
Bretonovy manifesty a četné materiály surrealistické tvorby, studie
Teigeho, výbory z francouzských moderních básníků, texty ze Grand
Jeu, studie o existencialismu, současná tvorba post-surrealistické
orientace, Hackettovy hry, ale také díla tak rozdílná jako Kafkův
„ámek.“

Jeho rájsem se využíval ne učení tonoto století a přede vším na
současnou výtvarnou tvorbu. Přátelil se s mnoha výtvarnými umělci
té generace a v té teoretické postoji orientoval v rozsahu oru s nimi.
V seda átých letech se podílel na aktivitě okruhu Křížovnické koly
čistého humoru bez vtipu, přetrhávající do počátku sedmdesátých let.
Ushajoval spříatelství výstavy a jako aktívni, učnostařík formoval progre-
sfenii lidí současného projevu v oblasti výtvarné akce. Už v prvním
třídu bylo zřejmé, že manžel t.z.v. čisté historie, která se
metodicky věnuje poznáním děl evropské minulosti, sude jeho nejvýzna-
čnější rájem soustředěn k porozumění současné tvorby a jejímu existen-
ciálnímu východišku, nemil sklon být teoretikem, který i zachovává
vnitřní distanci od životního prostoru uměleckého člověka, a paralelně
formuluje vždy výklos výtvarných fenoménů, aby přičinil k umělecké
realizaci ještě puno odborně pojednané věci, vzdělání pro vše bylo
jeho odměnou na uměleckou aktivitu, která volá po otevřeném ti a po
tučná ti. Teoretik ji v tomto případě vzlá za lovo a k následujícímu pře-
kryzení mnohých, kde jen otevřeo.t prokli muží, do tohoto prostoru
v toupil.

V seda átých letech byli mladí lidé fascinováni beatovou hudbou, milo-
vali Beatles a Beatové písni byly nazývány novým minem světa. Budoucí be-
atové generace znamenala skutečné proložení distanči mezi duchovní až
vou umění a tvárcem a profánní skutečnosti diváka - konzumenta. Beatové
kytary ne byly sebou prostor otevřený pro polečení tví v závlouchu.
To, co proti tým výtvarné orientace sledovaly a pro co se zříkaly tradičním forem výrazu, vzniklo v této neobsažnosti, beatovou hudbu
dělali a po loučení především ti mladí lidé, pro něž kli sicka vzdálky
vždy kavařík vyznání, v něm se znamenat, je třeba je
vzdálky také pro svého Aragona znamenat.

Beatová hudba jim poskytla prostor pro realissci, bez něhož by byli odouzeni stát e v kulturní oblasti pouhými pasivními konsumenty. Ivan Jirous spolu s okruhem progresivních výtvarníků začal spolupracovat s psychadelickou skupinou The Primitives Group, která hrála repertoár kapel The Mothers of Invention, Fuga a dalších rockově orientovaných skupin. Se spolupráce vzešla scéna s kostýmy pro vystoupení skupiny na II. beatovém festivalu /1968/, vystoupení - arco: Fish feast, bird feast /1968,09/ s umělecká koncepcí dalších i mimo-pražských koncertů. O těchto počátcích podrobně referuje Ivan Jirous ve vých článkách, publikovaných v časopisech *Divadlo* /'Pědmá generace romantik'/ /1969/, *Sešity /The Primitives Group - česká tvář undergroundu, 1969/* a ve *Výtvarné práci /II. Beatový festival, 1968 - mesal/* - o či záznuby mezi beatovou hudbou a výtvarným uměním, /1968/, s níž redakčně spolupracoval už při studiu. Ve stejných letech - počíná i jeho práce na skupinou *The Plastic of Universe*. Lájmy studující mládeže a mladé dělnické vrstvy byly tradičně oddělené, a ani tendy nebylo zvykem, že by se prolínaly jižne než v hospodě. Ivan Jirous a mnozí jeho přátelé z řad intelektuálů a umělců se nancili právě prostřednictvím beatové hudby vášit si přínosu těchto mladých, fyzicky pracujících lidí. Jejich spontánní hudebnost a otevřenosť novým možnostem současné umělecké tvorby leckdy zahánkuje povýšenost a přesíravost těch vzdělaných a zavřeconých, jejichž distancované interpretace, garantované svoužákem specializovaným oborem, často chabě zastírají stejnou existenciální bezradnost svých nositelů, a nežitelnost teoretických konceptů bez zázemí realních organismů společenství.

Ivan Jirous si nechal narůst dlouhé vlasy, tendy naložený attribut ne-násilného postoje a lasky ke svovodnému uměleckému projevu. Dlouhé vlasy na klavářích mladých noční chtěly říci: Nejsme agresivní, nepereme se o holky, jsme sniví a nledáme se, potřebujeme se navzájem a nezáleží nás urvat především něco pro sebe, jsme tolerantní a respektujeme každou individualitu, neoddělujeme se od slabších, nemocných, od rostízajících, nejsme a nechceme být repressivní a pokrytečtí. Ivan Jirous se nimi solidarizoval a rozhodl se s nimi sdílet společný život a obhajovat tuto říci se orientaci.

V roce 1970 obhájil diplomovou práci na téma *Vizuální poezie*, která se zabývá dílem Jiřího Koláře a Henri Michauxe. Abylo překvapením, že tato práce překračovala rámec studijního oboru.

Býlo pro něho samostatné zamyvat se výtvarnou umění a lidé i ke starému, humanitárnemu zájmu, především se založit literatury a umění.

na trámkách Výtvarné práce rozvinul rozsáhlou publikativní činnost, v níž zhodnotil své vyznávající se ráj o prostor propracoval architektonické tvory a o prostor, který obývá a zahydličuje - o člověku kreslince.

Referuje o Planetární symfonii Plastic People, kterou je možné v Měnici/1969/, o výstavách, sympoziach a veřejném kulturním životě v bratislavském sienole senuvium /Otevřené nožnice, vše bude, problematika sochy v krajině ve městě je téma článku sochaře Jaroslava řeckého /VP 70/, čas následující krisu, čas odhaluje pravdu - vilo je zřejmá v národním parku ve Velké VP 70/, Opedá pětilistá růže - chráněná památkou Českého Království /VP 70/ a opořeký luh a mimo náležitosti k utopii /VP 70/. Poslední článek vyvolal rozsáhlou anketu článků a veřejnosti k situaci tohoto památkového objektu, který uchovává v parádě vztah lidské tvorivosti k mistru. Závěr této láskyplný vztah lidí Anketa potvrdila zdánlivou veřejnost o spoluuvádění české krajiny jako skutečný vztah k národní tradici. Ivan Jirous takto zhodnotil svou práci na soupiscech uměleckých památek, které přinášaly podklady pro nové souborné vydání soupisu Uměleckých památek ČR. I posledních ročnicích výtvarné práce se rovněž objevily prvky vztahu z jeho připravované knihy rozhovorů se současnými tvůrci výtvarných skupin. Rozhovor s Milenem Kanizákem/Amerika, jaké je VP 70/, rozhovor s Rudolfem Přibalem a Eugenem Strikciusem /Jane Prague-shaped, VP 70/. Tyto rozhovory, z nichž některé se odvíjely po mnoho let hledání a ověřování společné cesty, tvorí předstupeň rozhovorů, jež byly z části zařazeny do seminářových publikací z posledních let.

Počátkem roku 1971 byl zastaven časopis Výtvarná práce jako jedna z posledních veřejných platform kulturního života. Ivanu Jirousovi a stejně jako mnoha dalším výtvarníkům z této „odstavené“ generace byla odejmuta půda pro uplatnění v oboru, pro který mu společnost poskytla studijní předpoklady. Jeho přátelé ze skupiny Plastic People ztratili možnost obhajit svůj profesionální statut už předchozí rok. Tato křivda způsobená mladým lidem v jejich důvěře a otevřenosti ke společnosti měla i existenční důsledky.

Od počátku sedmdesátých let nepřetržitě přináší množství vysokoškolky vzdělaných lidí, kteří se osvědčují jako čestní, noční hlídci, ukřižové, skladníci a zaměstnanci mnoha dalších pomocných prací.

Ivan Jirous našel místo jako hlídce v srovnání galerii. Tady může pracovat v oboru výtvarné publicistiky, chtěl být a mohl být i okružním. Dnes už by stejně získal i místo nočního hlídce. V situaci, kdy by každé zekání znamenalo jen konstatovat další poškození a ztráty, rozhodli se mnozí příslušníci nekonformní kultury prostřednictvím pokračovat ve své práci mimo oficiální struktury, jejichž intelektuální způsob je nejen devaluací oficiální kultury, ale také odčleněním veškerého živého proudu současné umělecké tvorby do tvaru druhé kultury.

Plivotají nezakotvenost a ztráta půdy pro odpovědnou realizaci vlastní práce nese s sebou neúměrnou zátěž pro psychiku mladé osobnosti, a nejvíce obtížně vytrvořit si vyrovnané osobní zájemí, jestliže společno t odmítá nést kutečnou zodpovědnost za utvářející se osudy mladých lidí. Humanitní inteligence se však bytostním senzorem zříci této své exi tenciální odpovědnosti. Ivan Jirous se nezfekl svých přátel a společné práce. Podílel se jako lecretik na realizaci filmu o tvorbě Karla Malicha a Karla Nepraše, psal texty do katalogů vystavovaných v ateliérech výstavy přátel. Spolu s členy skupiny Plastic People odjel na lesní origádu, aby si vydělali na vlastní aparaturu a nátroje, a tak vytvořili předpoklady pro hudební produkci. Protubývaly možnosti pořádání koncertů beatové hudby, stalo se rozhodnutí zvláštnout i busaci, kdy se do malých sálů sjíždaly noufy mladých lidí ze všech konců republiky, kteří se doslechli o vystoupení obličejené kapely. Plasticci byli proto nuceni hrát jen na neveřejných produktech, u příležitosti vratby některého komára. Po nějaký čas nazýval Plastic People skupinou Alea Jazz, která se zabývala náročnou hudebnou a neměl publikum, které by ji bylo schopno přijímat. Uklizalo se, že ti, kdo jejich aleatorická kompozice náleží porozumění, byli právě posluchači koncertů Plastic People, řídají primativové a flákači, o nichž poněkud konzumenti slágrů mohou tvrdit, že jsou rádu zaněstaňi jenom proto, že by jim Ivan Jirous jinak nedovolil účastnit se koncertu Plastic People. Je to vskutku zarážející, že buď podív a pohorše kutečno t, nebo mladí lidé pracují rádi, jestliže se mají na co tě a když mají možnost pochlouchat hudbu, kterou mají rádi.

Ivan Jirous je humpolák, jak jednou řekl jeho přítel Zárel Toják po návratu z cest po humpolecku: „Teď už tomu rozumím, viděl jsem tam dva chlapy, jak se spolu baví, a soudili přitom takhle vysoko! Jak se říká umějí vstát za vráci, ale můžete je přitom zdaleka vidět a slyšet. Vedle jeho vřelosti a přátelské otevřenosti si leckdy mohli připadat jako inhibovaný introvert: nikdy nebyl nenápadný. Ivan Jirous nepřetržitě žertoval, bavil celou společnost a na jeho přání z něho přecházela radost a chuť dělat. V létě r. 1973 byli spolu s přáteli Jaroslavem Kořánem, Eugenem Krikelusem a Jiřím Daněkem obviněni z trestného činu výtržnictví a hanobení státu, rasy a přesvědčení, když v hospodě zpívali a žertovali, což urazilo vkušeného - tónu zaměstnance. Výroky, jichž se někteří z nich ve skupině dopřávali vůči svému pánu, byly vlastku nevinné, az infantilní. Poněvek „bolševiku, dej mi písku, já ti píšeš do pupíku“ může státi někdo věkně vztahacut ke své stranické příslušnosti. V soudu sám na podzim r. 1973 nebyla však také ochota uvěřit, že písen „Vestáho červeného na tráhovských hradech...“ mé v refrénu opravdu „ta nám nemůže vyhnat Prusy z Prahy“¹. Ivan Jirous byl odsouzen k 10 měsícům odňtí svobody nepodmítně.

Po výkonu trestu začal pracovat jako pomocný dělník na úpravě zámeckého parku - dnes nemocniční zahrady v Mšicích, pokračoval ve své teoretické práci a v činnosti uměleckého vedoucího Plastic People. Jeho nesobeké nadání mu vyneslo přezdívku „avor“. Ti, kdo si navykli být na Ivanem konzumenty umění nebo se bez něho vůbec nesmohli obejít, mohli považovat jeho práci doslovně za bláznovství a pohoršovat se nad ní. V dnešním světě je zřejmě kontinentální, jestliže gádo díla svou víc především proto, že má rád to nové, co vzniká. Jako model i dlehočasné platí - pracovní povinnost a soukromé povražení. Radost z práce užívá je něčím podezřelým. Dokonce z práce nehonorované, a to takové, pro kterou je třeba se získat mnoho výhod. Kdyby byl Ivan Jirous „slušným knasthistorikem“, mohl se zabývat uměním do r. 1900, vzdálání na to přece má, a mohl mít zajistěné portavení a celkem spokojený život. Abyz psal na podzim r. 1973 v kleníku v Mšicích svoji „právu o třetím hudebním obrození“, říkal, „kleníny dům měl jen André Breton a po něm on. „Právu dal čist svým přátelům a vy jovil v ní i za ně svědectví o životní situaci undergroundové linie druhé kultury. Pravdu o té nejmladší a nejohroznejší, o její byto. tnu křesťanské orientaci.“

ba jara 1979 po vykoupení na nově založenou koncertu v objektu, který byl v polovině předchozího roku otevřen Jiřoušovi, aby mu nové místy kde tisíc lidí mohlo vystoupit s hrou a tancem. Vlastní skupina D.O. B.C. zpívají vatočka karásek a vysoká charlie soukup obdržela v této čase tím pádem i výběr výběru skupiny, když byly vystupující dvojice dohodnuty. Vybrané skupiny vystoupily v rámci i národních materiálů vlastní aparátu. Václavské společnosti sdělování pro funkce vzdouvacího kamna a jejich činností a oznamů jež byly oficiálně nekomunikovány a působení vlastníků výběru, všechny byly vlnou řádu vzdouvacího kamna a nikdo z nich nebyl letos pro amfikonek. Jejich výkonem police ne vzhledu místního projevu bylo vedení vyzkoušeno jako nepravdivý a olečenský nebezpečného a menzijatelného koncertu vzdouvacího kamna.

Tento situaci s nimi sdílela i výstupovala se veškerou neoficiální kulturou a její představitelé vystoupili na jejich obalbu, stejně jako vzdouvací kulturní výzvající, Proče, který na podzim r. 1979 odnádal Ivana Jiřouše, vatočku karásku, Pavla Šafaříka a Františka Brantence k uvedení vzdouvacího kamna svobody v rozmezí od 9. meříku do 1. srpna roku pro I. Jiřouše se stal jedním z podnášek pro vystoupení volených tvůrčích na obecnou lidových práv charity II.

Ivan Jiřouš se vrátil v září 1979 s výkonem trešta v druhé nepravdivé kapině. Vrátil se z výrova otráven běhou, do něž jeho očesání jeho blízkí a kteří ho nazvali na vlastní kuchyň. Vzatele ho přivítali domácí koncertem a tedy festivalom neoficiální kultury, na němž Plastic People provedli hudební hodů, Vojtěška hrála sfond na suggestivní hudebně te tu Divo Kapálky, zazpívali vila Karásek, Charlie Soukup, František Malický a sever od Vazeline ale také Vrchoslav Radka, Maruška Bišová a Vlaďka Třešňák, myli mu vymočil v polovině čtvrté sborník undergroundové poezie, jehož tři předchozí stránky Ivan Jiřouš i uvedl do výpravil k samizdatovému vydání v letech 1975 až 1979, dohož vlastní přátelé do vily s výčnělky pod tlakem existenčních postihů, jenž se využívali polu a codinami, do nichž měly malé šetři. Jsou nevhodní režim, který na jedné straně přijí a hodnoty komunistické společnosti a na druhé odmítá řešit jinak než represe civilizační fenomény, které jsou důležitou součástí výkonnosti člověka ve světě a ve společnosti, které nabývají ze svého idealu - strachu, Ivan Jiřouš se po návratu z výkonu přiznával k trámu ve svém uměleckém oboru, nadělal v něm pokračovat, těžbaže jako důvod k výkonu a významu výtvarník nemá naději na zaměstnání výkonného člena vzdouvacího kamna.

Solidarizoval se s občanskou iniciativou, která na bázi zákonnosti užívala oře peklování lidových práv, a podepsal vyhlášení "Charta 77". Po měsíci od propuštění, při první příležitosti neváhal na činno tím ve svém oboru, byl znova zatčen a obviněn z výtržnictví, šírení, poté, co zahájil věmu příteli Jiřímu Vacinovi vystavu obrázků v klubu ...

To třetím měsíci vyšetřovací vazby, bez možnosti setkání se svým advokátem, byly všechny uzavřeny, aniž by bylo vyslechnuto dětní svědci, kteří byli přítomni na vernisáži a chtili vydat svědectví o jeho nevinnosti. Tato neasymetrická zneupokojivá situace ve včetně Jirousova obvinění vedla k vyhlášení jednodenní až dvoudenní hladovky na dny 20. a 21. ledna 1978, kterou odepali jeho přátelé a k níž se připojili občané ze společenství na obhajobu lidových práv - "Charta 77". Avšak ani protestní hladovka zhruba stavky českých, ani dopis generálnímu prokurátorovi, který byl odeslán slo na řečerství představitelů neoficiální kultury, odeslaný v lednu 1978 jako apel k zastavení trestního stíhání Ivana Jirousa, nezabránily nové diskriminační teoretika undergroundu. 1. dubna 1978 byl odsouzen soudem pro Prahu I k 8 měsícům odňati voobdy nepodmínané, pro výtržnost, jíž se vůči jemu dopustil tím, že narušil pravidla využívání svých prav. S. května při odvolacím řízení mu byl tento trest zvyšen na 1 a půl roku odňati voobdy nepodmínané, ve druhé nápravné kupině. Rozsudek byl důvodně výčtem jeho trestního rejstříku, aniž by bylo dokázáno, že byla naplněna skutková podmínka trestního činu, byl zdůvodněn pro tě tím, kdo je Ivan Jirous.

NÁPLAVNÍ

Dne 30.3.1979 po 17 hod. probíhala v bytě výtvarníka Pavla Brunhofera v Praze 1 Náplavní 9 vernisáž soukromé výstavy závěsných obrazů a kreseb Eugena Brikciuse. Byt Pavla Brunhofera sestává z jedné obytné místnosti a půdní prostory používané jako ateliér. Tento soukromý prostor již několikrát poskytl příležitost výtvarníkům a zájemcům v oblasti něoficiální kultury k vzájemné setkání. Před několika měsíci byl Pavel Brunhofer pracovníky bezpečnosti zastrašován, aby tyto soukromé výstavy nepořádal, nebo bude proti němu zakročeno. Tento zákrok nemá oporu v zákoně, přesto však byl včera proveden.

Vernisáž Eugena Brikciuse byla navštívěna minotádně velkým počtem jeho přátel - přibližně kolem sta lidí.

Eugen Brikcius vahajoval své veřejné působení v oblasti výtvarné kultury na rozhraní šedesátých a sedmdesátých let svými happeningy. Jeden z nich se stal předmětem trestního řízení. Po znaleckých posudcích teoretická měření bylo tehdy trestní stíhání zastaveno. Při jiné takové příležitosti byl E. Brikcius pokutován. Po úvodním slovu zahajujícího řečníku Jiřího Danička uvedl latinsky Eugen Brikcius sám nebo - k poloze jeho honoru patří, že je jeden z mála latinských, schopných užívat latiny jako živého jazyka. Také svou poezii piše výhradně latinsky - několik jeho latinských básní při této příležitosti přednesl Nikolaj Stankovič. Pak probíhala scénka z hudebního Latinsko - anglického "mýdlcového muzikálu Hello Fellow - Ave Clava". Zpěváky byli Jiří Něvěc a Věra Jirousová. Hudební doprovod na klasické nástroje poskytli někteří členové hudební skupiny Plastic People - Vratislav Brabenec, Josef Janiček, Jiří Kabeš, Jan Brabec a dirigentem byl Milan Hlavsa. Do atmosféry tohoto honoru zasáhl hlas československého "reálného socialismu", totiž policejní výzva k okamžitému ukončení "sbromáždění".

Do bytu vnikla bez jakéhokoli povolení uniformovaná i civilní pracovnice bezpečnosti. Všechny přítomné nahradili z půdní prostory do obytné, kde nebylo k hnati. Pak začali jednotlivé propouštět nejprve matky s malými dětmi, po nich ženy. Z mužů byli opět na půdu vyčleněni ti, kteří byli později zajistěni. Všechny osoby byly zapisovány a prohledávány. Dvě ženy, Marie Benetkové, která je v sedmém měsíci těhotenství a Markéta Němcová byly zajištěny, protože odmítly ukázat obsah tašek bez písemného povolení k osobní prohlídce.

Celou akci vedl asistent Felix Daniš, proslovil svými zákroky mezi rozhodcům mládeži. Uniformovaní příslušníci vědli s sebou dokonce služebního psa.

V průběhu nezákonitu osoby bylo bez jakéhokoli potvrzeče odňata řada předmětů jiko např.: jedna kazeta s nahrávkou průběhu

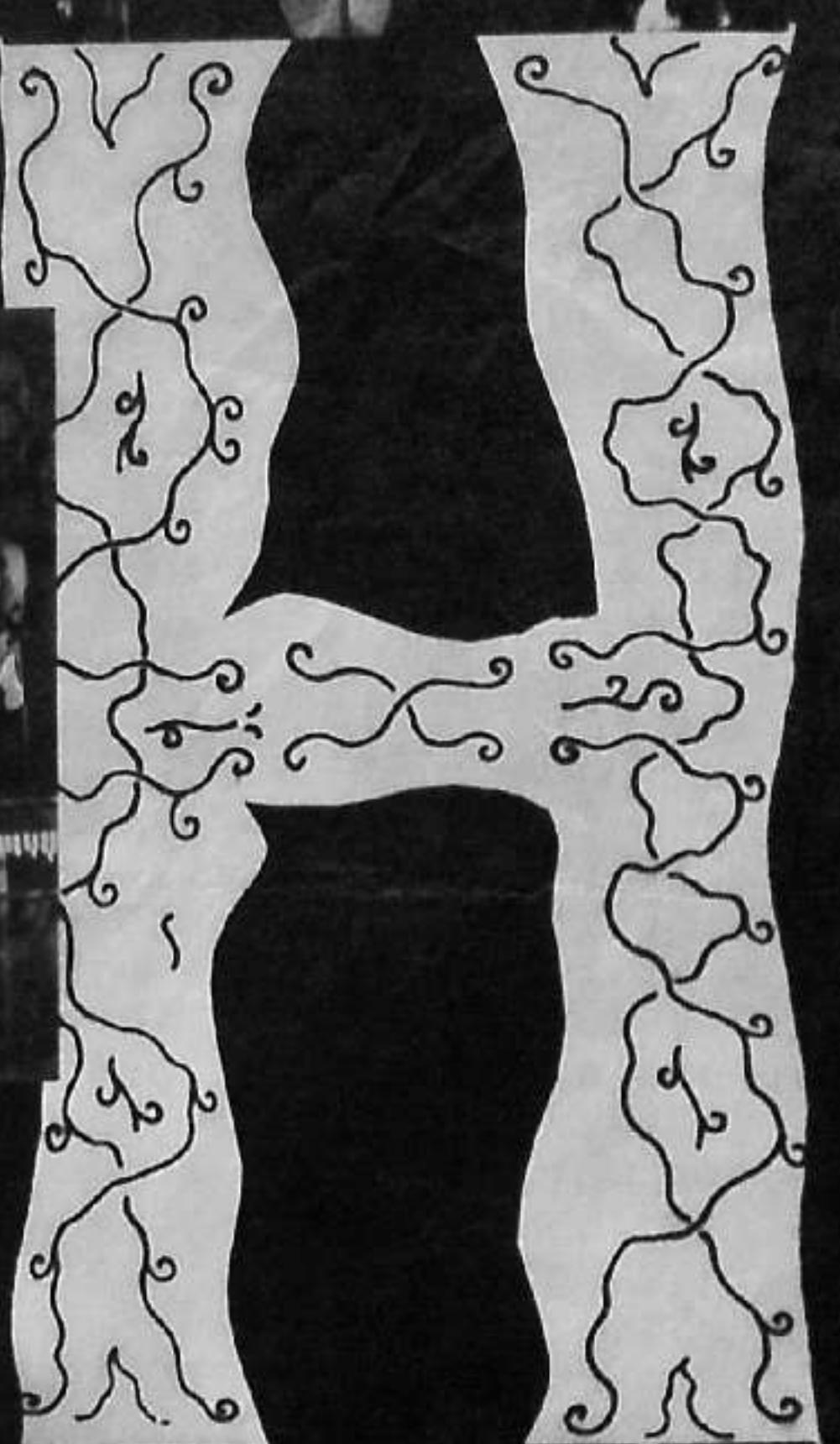
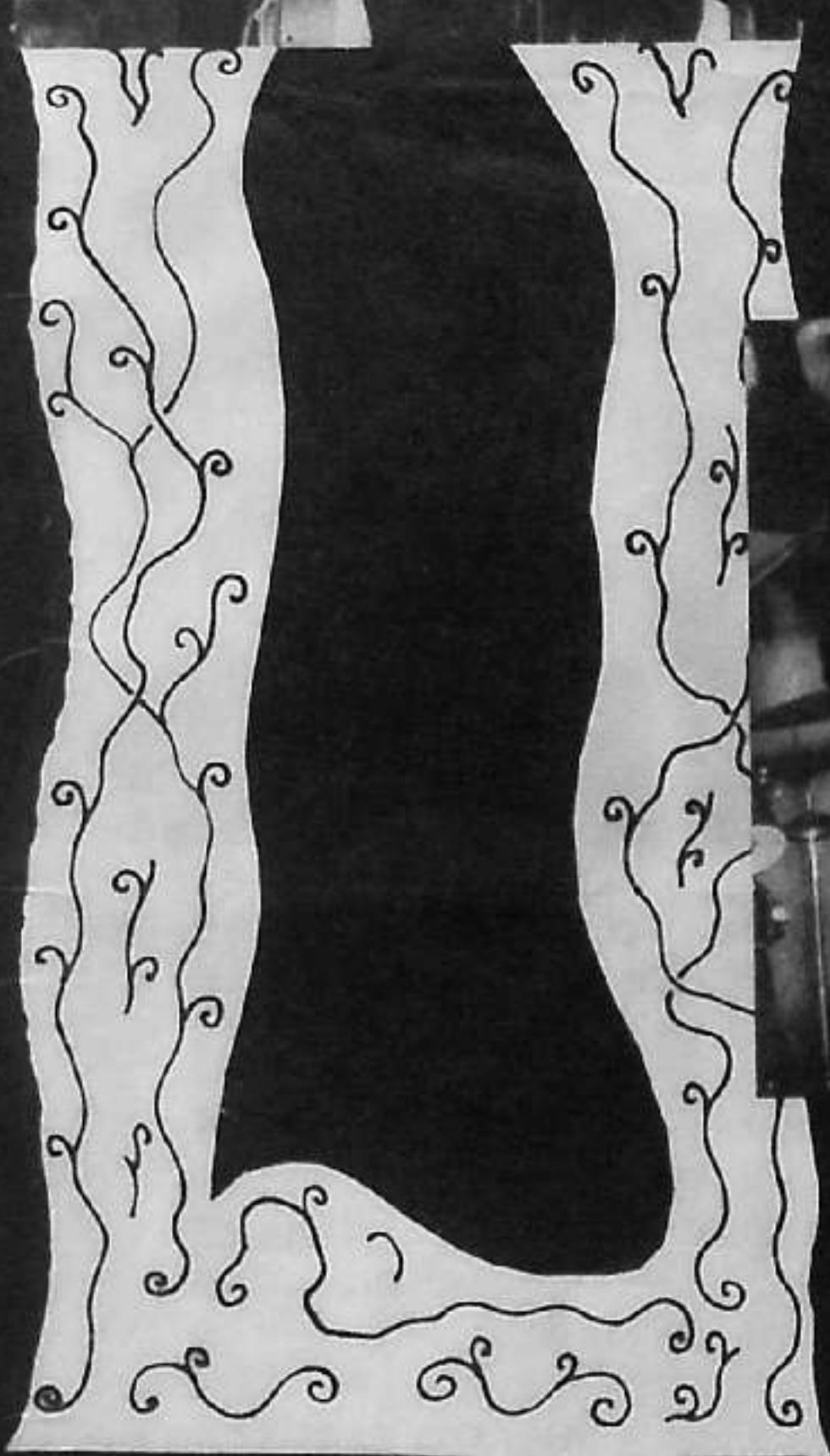
vernisaže, dvě kazety s nahrávkou Pašijí od skupiny Plastic People, tři kotouče magnetofonových pásků, filmy, strojepisy, nějaké materiály Charty 77, dokonce osobní zápisník s poznámkami a adresací. Katalogy výstavy byly odnášeny všem a označovány jako "letáky". Poté, co byla část osob propuštěna a v bytě bylo možné se pohybovat, natáčeli příslušníci Bezpečnosti film, zejména v původním prostoru, kde filmovali obrazy a muže, určené k zajištění.

Policejní akce v bytě byla ukončena asi ve 20.30 hod. zajištění majitele bytu. Byt byl úředně zapečetěn. Lidé, kteří pozorovali průběh akce na chodníku, byli několikrát rozháněni. Ze zajištěných mužů se po výslechu vrátil pouze František Pánek. Celý zákrok byl pečlivě připraven. Byly kladený přibližně tyto předem připravené otázky: Kdo vás pozval na "sraz"? Kdo je majitelem bytu? K čemu měl "sraz" sloužit? Co je vám známo o přípravě a kdo se na ní podílel? Co je vám známo o plánovaném natáčení filmu? Které z přítomných osob znáte a jak byste je charakterizoval: Čí byly obrazy a co o nich můžete vypovědět? Co víte o muzikálu? Podávaly se alkoholické nápoje nebo občerstvení? Co vybíralo se vstupné?

Do 31.3.1979 do dopoledních hodin se nevrátili tyto osoby: Milan Hlavsa, Petr Rezek, Jiří Kebeš, Josef Janíček, Pavel Brunhofer, a dále signatáři Charty 77 Markéta Němcová, Vratislav Brabenec, Petr Kabeš, Karel Soukup, Pavel Zajíček, Jaroslav Kukal, Andrej Stankovič, Eugen Brikcius, Jiří Daniček, Tomáš Petřívý a Jiří Němec, člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných.

Celý nezákonný zákrok proti Pavlu Brunhoferovi, Eugenu Brikciovi a dalším jejich přátelům a hostům je nejhrubší hrozbou necficiální kultury. Pro řadu přítomných osob byl tento způsob zákroku novou a šokuující zkušeností. Výstavy se zúčastnila řada kulturních pracovníků, kteří znali tyto způsoby pouze z doslechu.

Dana Němcová
Ječná 7, Praha 2

UH Vzpomínky

Nebýt skupiny Plastic People of the Universe, která si šlo stále svou cestou jako by se jí netýkalo nic z toho co přinesla sedmdesátá léta ostatním kapelám i celému rockovému hnutí v Československu, nebyla by vznikla ani smělskota a nejspíš ani jiné jí podobné kapely.

Když se na to vše dívam s odstupem těch několika let vidím, že to bylo zejména přirozené. Vždyť kromě několika málo kapel jejichž hudba se dala poslouchat, ale které měly až příliš krátkou životnost / např. Perpetuum Mobile a T. Vackem a L. Šírou, nebo Energit, ještě s E. Šadivým a I. Khuntem/. Zůstali Plastici lidé jedinou kapelou, z jejichž vystupování nebyl cítit chlad ale naopak nadšení, alespoň je to tak cítit. Jako by znova spívali jednu ze svých starých písní v níž by slovo "krásný" nahradili slovem "smutný".

SMUTNÝ JE SVĚT

ALE PLASTIČTÍ LIDÉ TO NEVIDÍ

Ani tato skupina nemohla však některé lidi a zvláště ty mladší, kteří začali ~~zkušenky~~ rockovou hudbu tepřive nedávno poslouchat a kteří po ní o to víc toužili, zcela nasycit, neboť vyjednávání každé produkce bylo nesmírně obtížné /kapela P.P. byla již v tu dobu bez zřitovatele/, nemohla hrát tak často jak by si přála, a jak by si přáli její příznivci.

A tak došlo k tomu, že lidé kteří pocíťovali nedostatek svého zájmového vyžití a přitom se necháeli spokojit s pasivním posloucháním českého nebo magnetofonu, museli začít hledat nějaké nové možnosti. Kém na myslí Milana Vojálku /později se mu začalo říkat Díno/a Honza Kučera, kteří se spolu seznámili již v prvním roce učení právě díky jejich společnému zájmu o rockovou hudbu a bez nichž by byla smělskota nikdy nevznikla, zrovna tak, jako by grčitě nikdy nevznikla skupina DG 307 běz Pavla Zajíčka-Zámrského se zmíňuje o DG 307, neboť jak oni tak i UH vznikli přibližně ve stejnou dobu /v r. 1973/, a to nezávisle na sobě. Byl jsem v té době na vojně, a sní v nejménším jsem netušil, že se i já tvůrčně zapojím.

DG 307 nebyli příliš hudební a v lečenských připomínaní v té době již neexistující soubor AKTUÁL, který byl a to jak svou hudbou, tak i způsobem své činnosti do jisté doby naši nejpodzemnější kapelou, kterou byli DG v začátcích své činnosti dosti ovlivněni. Tehdejší U.H. však byla rehudební úplně. Podle mně mohli její vznik ovlivnit pouze poslech desky "An Evening With Wild Man Fisher" kterou měl tehdy Díno velice v oblibě. Jak Díno tak ani Honza /ještě s nimi působil Karel Habal/, se nesnažili vytvořit něco, čím by pak chtěli ohromovat veřejnost. Zvuky které vytvořili na různé písňaly, chrastítka a další povětšinou nehudební nástroje do nichž Díno recitoval své básničky / v té době ještě zcela srozumitelné/, jim daly radost z toho, že slespon všechno dělá na rozdíl od svých mnohých vrstevníků, kteří tles-

kali složitým jazzrockovým kompozicím aniž by jin mnohdy rozuměli.

Když jsem se vrátil z vojny se a slyšel poprvé jejich nahrávku, byl jsem velice překvapen. Ani ně tak směsicí zvuků, kterou kdyby slyšel nějaký konzervativnější hudebník měl by pak mnoho starosti, aby mohl pro své pocuchané nervy ještě kdy hrát, ale kvůli několika skladbám, které mně docela zaujaly. A později jsem zjistil, že nezaujali pouze mně.

Později mi Dino naznačil, že byci s nimi mohl hrát na kytaru, kterou jsem měl sice doma, ale na kterou jsem neuvedl vůbec hrát, stanek mi řekl, abych napsal nějaké texty. Dnes mi není jasné, jakých argumentů asi Dino použil. Nejspíš jsme zrovna byli v proudu sobotních radostí, některého našeho tahu, když jsem jeho nabídku přijal. Skutečností je to, že v létě o dovolené, v r. 1974, kterou jsem s Dinem trávili společně, jsem se s chutí pustil do stovky prvních skladeb, počítaje s tím, že tentokrát budou hrány na elektrické nástroje.

To již, ale byl začátek další kapitoly Umělé Hmoty.

Po návratu do Prahy začaly první zkoušky, kterých se kromě mně, Dina a Honzy zúčastňoval i Petr Prokeš hrající na basovou kytaru. Jeho bratr Pavel využíval různé zvuky z el. houslí. Ya několika zkouškách hrál na baskytaru také Tomáš Pól zv. Kvašnák, kterého to ovšem dlouho nebařilo. Zkoušelo se na Vinohradech, někde poblíž Mánesovy ulice. Dlouho jsme tam ale nevydrželi a brzy jsme se stěhovali, tentokrát do baráku kde bydlel Dino. A tam v malé sklepní místnosti, která se zapsala nejen do historie Umělé Hmoty, ale i jiných skupin, jsme pokračovali ve zkoušení. Nešlo nám to ovšem zrovna nejlépe neboť při zkouškách byl byl často chaos.

Přesto se ale U.H. představila veřejnosti již 22. září v Mokropsích, v hospodě u Králu, kde se oslavovalo fotbalové vítězství mužstva Plastic People /jehož členy jsme byli i já, Dino a Honza/ nad mužstvem Černolic. H.H. předvedla dvě skladby, Broukaj a Horko /ovšem pouze akusticky bez elektriky/. Dino zpíval, Honza bubenoval do nějakého plechového předmětu a já jsem stále dokola pouze v několika obměnách přehazoval dva akordy na kytaře. Nálada v sále však byla dobrá a nepokazila jí ani tato krátká kulturní vložka.

Začátkem prosince uslyšel několik našich písniček I. Jirous a sliboval, že ještě do konce roku zarídí naší premiéru. O to víc nepříjemný byl pro nás odchod Petra Prokeše, který s námi nemoh z časových důvodů zkoušet. Situaci zchránil Alfred, kterého z nás v té době nikdo ještě moc neznal, a který po poslechu téhož pásku co slyšel I. J. řekl, že by s námi chtěl hrát. Příchod Alfréda Umělé Hmotě doopravdy prospěl, neboť tak ve skupině byl alespoň někdo, kdo uměl opravdu hrát, a ještě navíc měl nemalej cit pro zhudebnování textů. Zaněkolik zkoušek jsme nazkoušeli více skladeb nežli předtím za několik měsíců.

Také jsem napsal své první texty/např. Bud kamenej!, Konec světa, Nejistoty/ a po několika zkouškách jsem zjistil, že se je buď muset pokusit i sám zazpívat, neboť jak byli zhudebněny ať unou nebo Alfredem, nevyhovovaly Dínovu projevu.

Již zmíněná premiéra byla stanovena na 30. prosince do Líšnice. Krom U.H. tam ještě měli hrát Plastic People, DG 307 a dnes již neexistující The Old Teenagers. Schválně píšu měli, neboť nehrála žádná z nich. Mě ale z toho důvodu, že by si to byli rozmysleli, nehrály neboť nezměly. Přest, že bylo vše dost dlouho předem dohodnuté a povolené, stačilo několik málo minut a hrát se nesmělo. Pro U.H. nakonec ale přece jen dopadlo vše dobře a její premiérové vystoupení se díky několika lidem uskutečnilo na náhradním místě se stejnými možnostmi jaké bychom měli v Líšnici, pouze

pro menší počet lidí.

I.Jirous uvedl kspelu a Dino zahájil své erotické show ve skladbě "Bůh pekelnýho sexu", kterou jsem pro něj speciálně napsal.Pak následovali Brouci po nichž Dino představil jednotlivé členy skupiny./Kromě mně, Dina a Honzy hrál v prvé půli na housle Pavel Prokeš, což bylo jeho rozloučení se skupinou.V druhé půli hrál již Alfred na baskytaru.Dále následovala skladba "Horko", "Budě Kamenaj", "Barbara" atd.Druhou půlku vystoupení jsme zahájili skladbou "Šílený věci".Podle mého názoru měla největší úspěch u lidí skladba "Nejhezčí děvče z podzemí", kterou jsme věnovali Jarušce Kukalové.

Po našem vystoupení, které skončilo již tak dosti pozdě, trvala skvělá zábava až do raných hodin.Jinak názory na toto vystoupení Umělé Hmoty,byly dosti rozličné.

Například Mejla Ilavsa mimo jiné řekl:..."to co předvedla Umělá hmota mně dosti zkamalo.U.H. se totiž pokoušela hrát hudbu ! Viděl jsem velmi úpěnlivou snahu o to ,aby kapela ladila a marnou snahu o to,aly skladby,které předvádí byly hudebně špatně zvládnuté.Vondruška udělal zásadní chybu v tom,že chtěl U.H.pohudebnit i přesto,že krom Alfreda nikdo nedokáže svojí úlohu podle jeho představ zvládnout.Ani on sám.Z repertoáru, který U.H.předvedla bych vyjmul dvě skladby-Nejistoty,Konec světa,ostatní typu Barbara,Nejhezčí děvče podzemí atd.bych škrtnul. Docela jiný byl názor Pepe Janíčka,kterému se vystoupení Umělé hmoty celkem líbilo.

Ve žprávě o třetím hudebním obrození napsal I.Jirous o U.H. mimo jiné :...Její hudba není vybroušeným uměleckým tvorem, jak je to u Plastiků,ani agresivní výzvou jak ji na nás křičí DG 307.Nejspíš bychom ji mohli označit za folklor undergroundu. Nejsou důležité až nehorázné technické nedostatky této začínající skupiny.Důležité je,že nevystoupila na hudební scénu jako chladná mrtvola,jak se to stává řadě oficiálních skupinám,ale jako horké tělo schopné života a výrazu a především jako tělo s ústy ,která mají lidem,kteří je pozorně poslouchají co říct.

Jestliže by se totiž hudbě Umělé Hmoty,kdyby o to šlo,toho dalo vytknout až příliš,vyznačují se její texty pozoruhodnými kvalitami.Je v nich dokonale obsaženo to,čemu kdysi Jiří Kolář říkával městský folklor,např.v textu o umělé ženě Barbaře,nebo ve skladbě nejhezčí děvče podzemí,v níž jsou pozornýma očima vyděny reálie Prahy.Ale dimenze skladeb, jako Konec světa,nebo Nejistoty v nichž jsou zřetelné ozvuky lidového českého baroka, o kterém smad tvůrce těchto textů v životě neslyšel,nás zavádějí někam zcela jinam k chiliastické atmosféře pražské podzemní hudby.

Další vystoupení U.H. na sebe nedalo dlouho čekat.Uskutečnilo se 31.3.75 opět v Mokropsích v téže hospodě,kde se U.H.vůbec poprvé představilá.Tentokrát tu ovšem nevystupovala pouze U.H., ale i skupiny DG 307,Plastic People a Sváťa Karásek a Charlie Soukup se svými písničkami.Umělá hmota přišla na řadu po Plastikách,kterí vystoupili jako první,což nebylo zvykem,neboť jejich vystoupení tvořilo většinou vždy zlatý hřeb celého programu.Tentokrát však musela jít trádice a cokoliž jináho stranou,neboť bylo třeba,aby Plastic People měli čas předvést alespoň několik svých nových skladeb,.Jelikož od I.festivalu nikde nehráli a jejich festivalové vystoupení se jim nezdálo nejlepší.Tentokrát jim to ale zešlo a skladby,které Plasticci zahráli,nenechaly nikoho v sále na pochybách o skutečných možnostech skupiny.Nebylo tedy ani divuže U.H. přijali někteří lidé s rozpaky./Celé vystoupení U.H.přígněkk měkkoušk mělo tu samou konцепci jako premiersa v minulém roce.Vždyť kontrast,jakým pů-

sebile syrová a místy až příliš jednotvárná hudba Umělé Hmoty oproti bohaté s propracované hudbě Plastiků, nemohly působit níkterak příjemně. U některých lidí udělalo své také to, že nebyli na něco takového vůbec připraveni a v daném okamžiku nemohli takovou věc strávit.

Ten večer však nepropadla u většiny lidí jenom U.H., ale i DG 307, jež byla oproti U.H. daleko ostřílenější skupinou a podle mého názoru se nedá říct, že by byla hrála nějak špatně.

V finoru se v Černolicích konala požárnícká zábava, na které hrála nějaká pm. estrádní kapela. Této zábavy se náhodně zúčastnili i tři členové U.H./já, Dino a Honza/ a I.Jirous. O jedné pauze vyjednal pro U.H. krátké vystoupení Během několika minut uvedl skupinu s ohlášil první skladbu "Brouci". Přesto, že aparatura nebyla pro big-beat, a zvláště takový, jaký hrála U.H., vyhovující/slabě zněla především kytara/, začala U.H. opravdu s chutí hrát. Po několika úvodních tónech nastala v sále panika. Lidé připravující se na další tanec, či něco do skoku, s úděsem ustoupili do pozadí sálu a na podiu zůstalo jen několik nejotrájších místních výtržníků, nadšeně klapících a aplaudujících hudbě U.H. Asi uprostřed skladby se po krátkém prohrání z úděsu, který na veselici se návštěvníky uvalila U.H., konečně probrálo několik pořadatelů a vtrhnuvše na podium se jim násilně podařilo ukončit vystoupení U.H. uprostřed první skladby. I.Jirous poděkoval v krátkém proslovu za pozornost a U.H. opustila podium. I.Jirous se tam později ještě vrátil, aby zazpíval svou oblíbenou píseň "Rum a putika do srdce proniká" a zachránil tak reputaci pražského podzemí. Později jsme se všichni, kdož jsme se na tomto vystoupení podíleli shodli, že to bylo nejúspěšnější vystoupení Umělé hmoty, neboť kerá dosud hrající kapela, byla uprostřed své první skladby takto postižena?

Jak se ale říká.
V té době se už nad U.H. začaly stahovat černé mraky a ani déšť na sebe nedal dlouho čekat. Od vystoupení v Mokropsích skupina nezkouší, basový kytarista Alfred, jež byl vlastně páterí skupiny přijímá nabídku od DG 307 a odchází. Zádný ze zbývajících členů, Dino, Vondruška, Honza, neví jak dál. Dochází k několika hákám a nakonec se tato bezvýchodná hédka řeší rozchodem.

- - - - -
Zakládám novou skupinu UMĚLOU HMOTU III.
Jako první do ní vstupuje Jiří Mareš, který měl původně již hrát s U.H.II. na baskytaru, namísto Alfréda, ale po ném odchodu z této skupiny se rozhoduje pro účast v nové skupině.

Po celé jaro dáváme dohromady její obsazení. Přichází Petr Ragan-housle, a Jiří Schnaider-kytara. Největší potíže jsou ale s bicími, neboť Jaroslav Vožňák, který původně přislíbil účast, nemůže s námi hrát, jelikož by časově nezvládl zkoušky ve třech skupinách. Nakonec za bicí nástroje usedá bubeník z bývalé skupiny Jirky Mareše, Jiří Horálek, v kapelu zvaný "Brácha". Posledním členem kapely se stává Jaroslav Šorma,/percusion/.

V tomto obsazení začíná U.H. 3. začátkem léta zkoušet a připravovat se na své první vystoupení. Některých zkoušek se již také zúčastňuje Egon Bondy, který má se skupinou přednést skladbu "Příšerný bytosti". Tím, čím byl Alfréd pro UH 2, je pro UH 3 J. Mareš. Zhudebnuje mé nové texty např. Démon Alkohol, nebo již zmíněné Příšerné bytosti, a také upravuje skladby, které již hrála U.H. 2, do dokonalejší podoby.

První vystoupení Umělé hmoty se uskutečnilo 7.9.1975 v Cerekvičce u Jihlav, Bylo to společné vystoupení s kapelou "Doktor prostěradlo band", pro něž bylo vystoupení rovněž premiérou.

V čase, kdy se tato akce uskutečnila, byl Egon Bondy v Londýně, čímž nemůžeme vystoupení s hlavně začátek kde měl původně zpívat

zásilat podle plánu. Naiste příšerných vystoupení zaznaju tento skladbu spořitelové, která pochází z díly kapely Alcatraz. Když však hraje ji sice trochu jinak, aby zněla více rockově. Jenže jana hraje známou skladbu Konec světa, tentokrát v akci, jiné než včera, což ještě o skladbě nejistoty. Z nových se vynikají nové, více rychlé, pověrně rychlé skladby Démon alkoholu a výše uvedené skladby. Už rok jsem spol, což vlastně byl klasický rockandroll, do kterého jsem výkřikoval český text. V tomto vystoupení se projektil Petr Boček jako dokonalý showman, který svoji exhibici, jež mohla být vynutou kyteru, alespoň trochu oživil atmosféru v sále.

Později o tomto vystoupení napsala Dana Kuncová

Hráli dvě skupiny D.-F.-B a M.-H. Mladé skupiny, mladí hudebníci, a to bylo podstatné. Nebyli to žádají řemeslní hráči, co provádějí čemž, někteří se dokončovali s nástroji všechnak. Ale zato se dobrě doháněvali s publikem, protože hráli o apívali svůj život. Byli na větřní, ve věci opatrnosti neorientační, nepřizpůsobiví, a svém výkonu, ve víře že je potřeba sváti být svýj.

Cerškvička tu vše vši tlačila můra. Či ještě poutrhlí byl. Tiv-
ni a nahození tak zcela zíše o životě a smrti. Ale bylo nás tam
aspoň 130 a všechni živí.

V listopadu snodi na zkoušky opět Egon Bondy, který se již vrátil do Prahy a skupinu již očekáváje další vystoupení větce, že bude lepší než to v České Lhotě. Nejdříve co se týče zahraničního provozu v Čechách, takže dělá se 17.12. v pražském klubu Lahti, aby vystoupil téhož klubu filiál Čuríkovi, který totéž vystoupí v Brno, kde tak vezme hrát s jinou nějakou mužskou kapelou. Prostor klubu byl dosti malý, a tak byl do posledního místa vyprodán, aniž by se dostalo ne všechny, kteří se v koncert měli zúčastnit. Celý program zahájil již zmíněný vedoucí skupiny Čurík, jenž toho večer cíhelné kvotě moe nevěděl, o tak již uváděl kapelu sám:

Zeminy falešným zákonem kádnu se v dnešku
provedením nařízení o změně jmenování
zápisu, nebudou platit výjednací věci
které přinesly následné množství, když
vykázete dodatečnou žádost o zápis v
novou soudní adresu svého rezidenciálního
bezvýhodnosti.

Po těchto slovach začala J.B.3. bráť. Karel Hebač popsal produkci UH takto: „Avádím zkřížené, ... užívám hmotu též i jinou využívanou, ne v prostředí klubu poprvé, a myslím si, že právě v tomto komornějším prostředí se hmota i text valně neodzduje od hospodských salónů, soustředěnějšího. To úvodek kde bylo jmeně řečeno o co tu jde zdejší produkce UH snatr, skladbu říkají jsem z dětí, další skladbu příběhové bytosti, ve které zpívá Egon Bondy a to jež jsou texty Umělé Hmoty. Ta hle vše má základním melodií monotoně se pohybující a vizuálně pouze fiktivní E. Bondyho v žertech hýbu- cí z kapucí. Potom přichází člen skupiny Lačni - společně výbora- ně počátkem v rockovém zounání. "Nemoce" nem vždycky vypovídají o sociálném světě... Skladba Konc světa, kde se v textu oprostí- li doby z Bondyho tvorby, mohla být jen na písen, ale po- řeďotně chtějí končit tak ze končit, většina lidí ocenává i když je další program...“

Když se všechné něčí aktuální hudební řetězec i přes všechny klesající propisy vykystaly, mohlo rozhodně záležet jen na tom, že by se také se měla odvážit řešit, že skupina vystupující dnes v pondělí také měla odvážit řešit, že skupina vystupující dnes v pondělí všechny složky. Všechny ještě všichni před vystoupením, i to sami nevěděli zdali budeme moct hrát, neboť „Schnäicer“ veřejně slyšeli Marpachem prvního člena vlastního sboru, když ho slyšeli.

jsem mohlo byti bez basového kytaristy a narachlo se začal hledat nový. Aleš Králik, který se v poslední chvíli objevil měl minimální čas k tomu, aby se mohl seznámit se skladbama a sehrát se s ostatníma. V každém případě bylo jasné, že jeho účast v kapeli bude přínosem do budoucnosti, což se potvrdilo v následující době, kdy se skupina připravovala na II. festival podzemních kapel, který byl naplánován již na leden.

Nátentoto festival se připravovala i U.H.2, která se po mém odchodu ještě napředstavila a dlechy čas /také každý rok mezi mím odchodem a II. festivalu vyplnila nědáním nejvhodnějšího složení. Nejdříve přišel Kvašňák, jenž měl nahradit Alfréda u basové kytary. Také se objevil nový kytarista Standa Vokoun /dnes je páteří skupiny DOM/, kterého přivedl Dindý kamarád Jindra Belant, který začal ve skupině hrát na housle. Slyšel jsem několik zkoušek v tomto složení a musím přiznat, že byla neporovnatelně lepší, nežli v době, kdy jsem ještě v kapeli působil já. Zvláště Sonza udělal veliký pokrok ve hře na bicí, a nepočítaje Dina, nebo Jindru, který měl housleni obnovovat zvuk pouze v některých místech jednotlivých skladeb, všichni si byli schopni to své odehrát. Podobně jako UH3 zkoušeli nejdříve své stáré věci z nichž některé rovněž upravovali. Zvláště úplně předělali např. písni Norko, Barbaru a snad i další. Největší potíže, které jsem si já všiml, byl Dindýv stereotypní projev /velikou potíž mu dělalo zazpívat nějaké nové skladby, aby přitom jeho podání neznělo navlas stejně, jako v těch starých/, zvláště a jsem si toho všiml ve skladbě Sluneční muž, kterou složil Standa, a která se alespoň mně svým hudebním nápadem nesmírně líbí a považuji ji za jednu z méně nejlepších skladeb našich skupin.

Po čase se v UH2 opět začaly projevovaly Kvašňákovy tendenze, prosadit za každou cenu to své. Standa kvůli tomu odešel z kapely. Netrválo dlouho a v kapeli se znova objevil Alfréd, neboť DG 307 se na čas rozpadla, a tím skončilo i Kvašňákovo velení. Poslední personální změnou v té době byl odchod Kvašňáka, s kterým chtěl údajně Alfréd spolupracovat, a kterého nahradil hlavní hudebník skupiny Doctor Prostěradlo-Váňa. V tomto složení se UH.2 na čas ustálila a připravovala se na festival.

Namísto plánovaný ledn, se festival uskutečnil až 21. února 1976. Zúčastnilo se ho asi dvacet významných kapel a zpěváků, což bylo pro jeden nedlouhý den až přespříliš, ovšem v daných možnostech nešlo festival rozdělit do více dnů. Jejelá Hmota 3 vystoupila v prvé polovině festivalu po kapeli The New Old Teenagers, po nás hrála UH2. Toto pořadí, a zvláště zařazení těchto dvou kapel vedle sebe nabyla správné a bylo dohodnuto bez jejich člena UH3, což na mně působilo jako hadík.

Stejně jako v Labyrintu, zahájila UP3 skladbou příšerný bytosti, kterou opět zazpíval Egon Bondy. Dále pokračovala se skladbou Nemoce, která vyšla mnichem lépe než v Labyrintu. V následující skladbě "Zase na cestě", kterou hrála skupina poprvé na veřejnosti, selhaly vokály zpěvaček Heleny a Olgy, zřejmě trémou z prvního vystoupení. To snad bylo také jedinou vadou vystoupení UH3. Jako poslední "trojka" zahrála maximálně surovou rockovou skladbu "Raděj bych byl z kamene", která pěla na festivalu rovněž premiéru. Touto skladbou jsem se přihlásil k nejtvrdšímu rocku, jaký hrála např. detroidská kapela Stages, jejíž hudba mně při vzniku této skladby nemálo inspirovala. Mohl jsem zde ze sebe vyplivat veškerý vztek, a také si myslím, že jsme s ní předběhlí dnešní dobu, kdy se punk rockové kapely zacházejí oživovat surovým soundem detroidských Stages. Jinak to bylo jediné vystoupení UH3, s nímž jsem byl celkem spokojen.

32

Jak se celé ukázalo později, bylo to vystoupení poslední.

Ukázka textů z repertoáru

%%% U M Ě L Ě H M O T Y %%%

B R O U C I

Je dnes večer nebo ráno
vůbec se nemohu zorientovat
ležím celý rozlámáný
a cejtím jak se mi naťukujou ruce

Hlave mi třeští
vidím moře brouků
různých barev.

Ale jeden je rudej
musím ho zneškodnit
protože mi v hlavě
dělá galámatiáš

Jako bratři v roce-už nevím,
začínají usínat,
brouk rudé barvy zmizel.

V Y M Y K Á N Į

Vymykám se z děsu, který celý týden nesu.
Zamykám se před strachem, každou hodinu
tě může někdo pichnout bodákem.

Lezu na stromy, nepříjemnejch lidí jsou miliony.

Nechám si narůst křídla,
ale nejsou narkotika.
Topím se v Chlastu,
vidím před sebou dvojitou masku.
Točím se dokole,
všude jsou samá krematoria.
Chodím ve větru,
nemá ke mně nikdo žádnou důvěru.
Ležím v trávě,
sním osudné dámě.
Klečím v lese,
Tíha mne nese.
Mozek má závity,
touha zas dutiny.

Šílenost, děs a strach hod za sebe a bojuj
proti špatnosti, mluv sám za sebe.

T E M N Ī N O C I

Temný noci, dlouhé stíny.
 Rozbitý flésky, tupostí plný klavy.
 tak
 pojď !
 Dábel se mi vrtá v duši.
 Jist překvapený vědec ochvádějí.
 Počítal bych ho na hrab lidlosti.
 Přesadit :
 Jen Dábel si pochlívá s mou duší.
 Temný noci. Poblíž rohy, Přeražený nohy.
 Rozbitý umývalo netaže trčí ze zdi.
 Velký kapky stýkaj po zdech
 a mění se v kaluže života a lásky.
 Temný noci, šílený vily, kovaný zámky !
 Blesk proužek cigaretového kouře,
 mění tvar i velikost svého bytí !
 Já se ztrácím a je mi ráj.
 Ztrácím se v temných nocích .

Š F L E N Ī V Ě C I

Dupem do kočičtvorce, budou z nás čtverce.
 Klavy nám zmíknou, budou se milovat s tečkou.
 Budou vlečnout, jenomu o vas se milovat.
 Milování není špatná věc - lepší pro pivo dojet.
 Pořád chodíme, šlapky vidíme a trochu silíme.
 Neví to špatná věc někdy za uhařák vyjet.
 Dupem dál a vidíme kraj.
 Kraj nebes, kraj trávy, kraj liský.
 Zašli jsme do sítě, bude nás více.
 V síti vysíme, na svět kadime.
 Svět je u nás čočka, nevidí ho ani bleška.
 Beška malinka, svět oblika !

S L U N E Č N Ī M U Ž

Obloha se náhle rozzaří.
 To slnici na kole jagtička ihání.
 tuší, že na zeměkouli bude různy selhání.
 Zár už je znatelná, růž v teploměru stoupá.
 Zár je čím dál tím silnější.
 Rozzaří se kamení,
 Rozzaří se domy.
 Rozzaří se vše co je na tomto světě,
 Z oblohy klesá rozzařený muž,
 vidi ho každá žitě, každá žena, každý muž.
 Snesl se na zem, snad si myslí, že je to bludem.
 Rozzařil vše co je na tomto světě,
 ruce, nohy, hlavy vlasy.
 Růž teploměru klesá.
 Slunečný muž k obloze stoupá, někdo z toho ještě zoufá.
 Stoupá stále výš,
 někdo vykřikl
 "Slunečný muž už je pryč !"

S A P B A R A

Chodím po ulicích a těžkém po ženách,
sle žádou mříž nechec.
Chodím dál a vidím krásu a v něm Barberu.

"Už nejsem sám, když mám
a je umělá !
Vím že v noci nejsem sám,
že mně rozkoš dá Barbara.

Tak chodím a toužu po ženách
už nemám.
Když si vzpomenu,
že doma barberu nemám.

Klečím u Barbary, jako kdysi u sv. sv.,
a necejtim se sám.
Než naříku si Barberu,
vypiju si 1/2 růžu.

ref: O tak krásná a něžná Barbara
s tou se tak někdo nesetká

Barbara promluví,
jen když ji vytáhnu špurt z hlavy
a ukážám jí do námary.

Piše usínám
a jsem rád, že jsem nebyl oddán plavbojistu.

ref: Protože mám Barberu
protože mám Barberu
protože mám Barberu

H O R K O

Horkem se dny věni v kusné
a dlažba ve žďavce plotnu
tak si proto zajdem na zájdík.
Sedíme v putice a okna jsou otevřené dekorativn.
Lidé se procházejí kolem oken,
celí ponofení v potu.

V dálce sedí dívka u plotu a lítá
zmrzlina, které ji vytéká z kormidla,
Město je celé v potu.
Sedíme na dubové lavici
a venku je tma
Opalým obličejem vykoukne z okna
a dívka už nesedí u plotu
a lidé nejsou zpacení.

Tak odcházíme domů a jsme rádi
že jsme dnes nebyli v potu.

když říkám, že jsem byl s vystoupením UH 2 celkem spokojen, musím se též zmínit i o UH dvojce, pro kterou bylo toto festivalové vystoupení vlastně premierou a podle mně premierou skutečně zdařilou. Vyslím si, že nikoho z přítomných /ať se jim produkce UH 2 líbila či nikoliv/nemohl říci, že se jim vystoupení nepovedlo. V žádné skladbě, kterou zde hráli se nevyskytovaly chyby na které bylo publikum u podobných kapel zvyklé. Alfred, který hrál v UH kdysi na kytaru/bass/, hrál tentokrát na kytaru celkovému zvuku kapely nemálo přidalo. Skladby, které hrála původní UH již dříve, buďto upravil, nebo obohatil zvukem bustru či kvákadla, a ty nová udělal tak, aby nemohly nechat nikoho na pochybách, že jde skutečně o skladby UH 2. Řekl bych, že byl Alfred pro UH 2 tím, čím Jiří Mareš pro UH 3. Ja osobně nemohu dcer dobre srovnávat ohlas, jaký byl na vystoupení těchto dvou skupin, ale podle toho co mi lidé říkali, jsem dospěl k názoru, že hudba UH 2 se více líbila těm, kteří se specialisují převážně jen na poslech undergroundu, kdežto druhé kapely dali přednost ti, kteří jsou zvyklí na běžnější a jednodušší směr.

Po vystoupení na festivalu jsme začali brzy znova zkoušet, neboť jsme měli ještě s několika dalšíma kapelama hrát na oslavě narozenin Jiřího Kabeše v Klukovicích. Krom této akce jsme měli dojednané vystoupení v různých částech Čech. Jirka Kabeš však oslavil své narozeniny na jiném místě, a poněkud jinou hudebnou měli je rock and roll, takže z celé akce sešlo, a nedlouho potom i z ostatních pašich plánů. Nějaký čas jsme se ještě scházeli v restauraci Na Hadovce, kde jsme se později dohodli, že skupinu na nějaký čas rozpuštíme.

I UH 2 přestala rovněž na nějaký čas působit, ale v podzimních měsících již opět zkoušela a připravovala se na další vystoupení, které měla naplánované na silvestre. Uskutečnilo se ale až koncem ledna nebo začátkem února v Praze na Vyšehradě v hospodě Fa Poště, kde v březnu vystoupila ještě jednou. Neviděl jsem ani jedno z těchto vystoupení, a nemohu je tedy popisovat. Pouze mohu říct, že oba koncerty zvýšily její oblibu, protože lidé dovedli ocenit, že i v té době senašla skupina, které jim byla ochotná zahrát.

V lednu r. 1977 začala opět zkoušet i UH 3. Přestože Jirka Mareš /na něm UH 3 vždy stála/v té době působil i v kapelu Extempore a jehož čas byl tedy dosti nabity, dokázal udělat několik nových skladeb, které bych si velmi přál veřejně předvést. Nejdříve jde o nějakém veřejném vystoupení neuvažovali a chtěli jsme pouze nahrávat, ale po několika týdnech nám oznámili basovy kytarista Aleš, že se bude v březnu ženit a tak jsme se dohodli, že by jsme mohli na oslavě jeho svatby, která se měla konat někde na Ořechovce zahrát. Ještě dva dny před svatbou se za tím počítalo jako s hotovou věcí. Jenže se vyskytly jisté zprávy, kvůli nimž se nehrálo. Hlavním důvodem byla aparatura, kterou jenom neměli vlastní a Jirous si nemohl dovolit riskovat a vypůjčit si aparaturu od Extempore, když nebyla záruka, že ji budeme moct opět v pořáku vrátit. V té době jsme ale byli také přihlášeni na přehlídku amatérských skupin, která se měla uskutečnit v rámci tzv. jazzových dnů v Praze někdy v dubnu. Kromě naší kapely se přihlásily i ostatní pražské podzemní skupiny UH 2 nevyjímaje. Přestože šlo výhradně o přehlídku amatérských kapel, které by se měla zúčastnit kterákoliv řečně přihlášená skupina. Např. v článku v němž jsem hodnotil pražský Beat salon /scoutěž amatérských skupin/ říká... přijít na jeviště mohou

každý, tedy i někdo, kdo v životě neměl kytaru v ruce....

Zo co se týkalo Beat sallenu 69, nebylo pravdou již v roce 1977. Tedy pisatel, který který naříkal nad tím, že se na podium dostali mnohdy lidé, kteří v životě nedrželi kytaru v ruce, by tentokrát mohl být spokojen. Vždyť například The Old Teena-gers, Kkapela Jiřího Kabeše/, by mohli jen stěží někoho přesvědčovat, že neumí hrát a přesto, že jejich jméno bylo již tučně vytiskáno sice na plakátech zvevících na tuto akci. Přesto nakonec nehráli, a ne jenom to, ale navždy se ztratilo i jejich jméno, nejspíš bylo nahrazeno jiným, v němž už se ale nedostalo na Jiřího Kabeše. Neboť nejedna, ale nevím už kažikapela bylo bezdůvodně zakázáno. Doufám, že snad jen proto, že šlo pořadatelům o to, aby hudba neutrpěla na újmě a na podium PJD se nedostal nikdo, kdo by snad "pro bůh neuměl hrát". A tak tedy toto opatření, nevím již z kterých míst, /snad J. Šekce, nebo některých jiných orgánů/ definitivně rozhodlo o tom, že kronikáři undergroundu, jestliže existují, mohli udělat tečku za činností UH 3. Byla to prostě přehlídka amatérských skupin r. 1977. Mnozí si jí tak nepředstavovali, ale jiní ji tak chtěli mít.

Vím o tom, že UH 2 pokračuje v činnosti. Dosvědčil jsem se o jejich vystoupenína festivalu II. kultury na hradčku, ale tam jsem nebyl, a nemohu tedy toto vystoupení hodnotit.

Na závěr bych chtěl jen říci :

Někomu se mohli UH líbit, někomu se samozřejmě nelíbily. Někdo mohl být otřesen, někdo naděšen, ale nikdo nerůže popřít, že tady umělá hmota byla. Ze tady byli lidé jako Dino, Honza Kučera, Karel Habal, Pepa Vondruška a další desperáti, kteří sice neuměli hrát, ale kteří si představovali rockovou hudbu po svém, což znamenalo -Svobodnou a ničím neomezenou.

pokr. textové přílohy UH.

DEMON A LKOHOL

Od rána až do večera
na mně tiseň doléhá
stala se mně nehoda
mám na duši démona
ne není to žádny bol
je to démon alkohol

Ani nevím kde jsem byl
když se do mně převtlil
byl jsem aži v putice
chystal rum ze sklenice
ted mám v duši netvora
rumového démona

Ať chodím či ať spím
Nevím co mám dělat s ním
neustále skotáčí
moje tělo mrzačí

Ať jsem skleslej čím dál více
nechce ode mne pryč jít
stále jenom k chlastu svádí
k zběsilostem mně dohání

Nepude pryč nepude
dokud v rumu neutone
musím se utopit s ním
jižák se ho nezbavím
on je ve mně
a já v něm
vládne mi démon alkohol
vládne mi démon alkohol
vládne mi démon alkohol

K O N E C S V Ě T A

— — — — —
Z nebe začali padat šutry, všichni z toho strašně ztuhli
a na zem se zezhora valí velká pohromy
zeměkoule se převrácí vladědům mozky krváci
jejich srdeč pláčou vztokem nastačí už růbo s dechem
armády si povolat a s přirodou bojovat

Začaly houkat sireny, šířejí se migrény
celá zem se v peklo mění, je slyšet jen řev a klení
lidé z toho strachem šílí
nejjsou jim už platiný praschy, vědějí, že pojdu strachy.

V nebi praské, voda svíčí, vichr hřbitovům zdi ničí
celá země dokola je úmrlčí k smrti
každý invalida volá "postiženci vzali roha".

A čím více zeměkoule praské, tím více invalidi chlastaj
Tleskaj, křepčí, fetujou, z pohromy se radujou
Bude konec netvora zdechně ta zlá potvora

Nebylo to tu už k žití, šlo na nás čím dál více blíží
postavíme raketu ze sudu od urkgullu
na pohon marijány oblatíme hvězdný dráhy
nejdem novou planetu, bez zbraní a bez děsu

Bez vojenských sborů bez finančních zdrojů
bez světových inflací bez tiskových senzací
bez pekelných strojů bez umělých bohů
bez filmových upírů bez sexuálních mordířů
Bез uličky lásky.

28

P R I Š E R N Y B Y T O S T I

My jsme příšerný bytostí a vůbec už né lidi
jsme tlupa zpustlích zvrhlíků z nichž na ostatní jde bliží
ty naše zjevy odporný zničili všechnu krásu
a zhanobily člověka a jeho lidský citý

My znásilnili jsme přírodu, posvátné manželské žití
jež lidé s Boží pomocí si dávno vytvořili
tím věčným nežádoucím smilněním jsme započali zkázu
a připravili jsme se tím o věčnou Boží spásu.

v těch našich společných brdlozích běhají šedé krysy
a že nikdo z nás nedělá tak jsme z nich všichni živí
za světla nikdy nevyjdeme sluneční paprsky nás ničí
našim sluncem je tmavá noc v níž holdujeme drogám
a při té hudbě šílené co pro nás satan složil
tancujem nazí po stolech a děs nám kouká z očí
my jsme úchylní adamité jež zázrakem přečkali věky
my jsme šílení Mansonové, my šílení,

MY VEŠKERÝ KULTURY VRAZI !

R A D Š I B Y J S E M B Y L Z K A M E N E

Radši bych byl z kamene
duši měl z nejtvrdší žuly
tělo a srdce z kamene křemene
patřil bych mezi sochy

Radši bych byl z kamene
kus ledu bez žádné touhy
mé údy by byly studené
neživé kamené sloupy

Radši bych byl z kamene
oči měl vyhaslé sopky
byly by stále zavřené
dva slepý spálený šutry

Radši bych byl z kamene
kus němě mrtvé skály
v níž veškeré lidské pocity
by navždy jenom spaly

Černá atmosféra pod nízkým stropem sklepa. Tlumena světla, černé natřené zdi a prostor před náličkým jevištátkem vše nedochází k mladým lidem, kteří upijejí pivo z plastikových pullitrů a pochutnávají jeden po druhém. Bezasměcenému pozorovateli ukýtají vokátku podivný pohled: lacné pracovní oblečení přeměněné odvážnými záhony a trhanci v novou uniformu: kombinézy upravené ušlechtnými zipy, trička roztrhaná na círy a pak vyspravená zavíracími šperdy, staré košile pocákávané černou a červenou barvou, nápis "jako Budoucnost není" a "Káne hovno" naštíkané skrze šablonu na prsou a na zádech.

Dívky jsou nalité do těsných vinylových kalhot, na vysokých podpatcích a vypadají jak ušmudlaná verze tajné sexuální fantazie nějakého politika. Mají černou rtěnku a tlusté nečerné pedmalovací oči. Jejich, co je na nich barevné, jsou vlasy - bez výjimky na krátko ostříhané - napovádované a často nabarvené do nemožných odstínů světle červené a zelené. Knoží nosí pař oboušíky ověšené žlátkami, někteří mají zavíracími špendlíky propichnuté tráče a ušní laličky.

Ze zasklené kabiny za jevištěm pouští disco-jockey další desku, ztísněný prostor pulsuje syrovými tony a skupinka mladistvá začíná v trance poskakovat odrážející klavárií neviditelné fotbalové míče a narážející jeden do druhého v záchrnách energie, zvaných zde Fogo. Jintí zpívají se všech sítí skoro nesrozumitelná slova spolu s deskou. Je to atmosféra stěží zadržovaného výbuchu náhlí.

Je v tom ale rezpor. Tamhle u výčepu v tlačenici někdo nechtěl šlápnout někomu na nohu a omlouvá se. "To nic, káno, tady už přece všichni mezi sebou", zní odpověď. Mladý punk v pečlivě potřhaném oblečení galantně pomáhá modně oblečené dámě/která nemá evidentně nepatrí/ dostat se na stůl, aby mohla lépe pozorovat, co se děje vpředu. U záhodu se snaží v kůži oblečený potápka, jak vystřízený z 50. let, vyprovokovat rvačku a je chladně ignorován punky okolo. A venku na ulici pojíždí seniři tam policejní auta a čekají na sebe menší náznak výtržnosti.

Deska dohrála, světla nad provizorním jevištěm se rozsvěcují a z malého prostoru za jevištátkem se vynořuje skupina, chápe se nástrojů a začíná hrát. Hudba je hlasitá, rychlá, drená a vzrušující, zpěvák vykřikuje a svíjí se v úzkoctných extázích a diváci to zbožňují. Chystají po něm zbytky piva a podněcuji ho k dalším akrobatickým výkonům.

¹/PUNK/hovor. / bezcenný, shnilý, /amer. / hahnilé dřevo bezcennosti, odpad

40

Někteří se vyšplhli na jeviště a tančují Pogo okolo hudebníku. Státní vyhazovači vyskakuji za nimi a shazuji je zpět do publika, kde tančníci pokračují ve svých kreacích jako by se nic nestalo. Prostor je nabité elektrinou a napětím.

Tato scéna a scény jí podobné se odehrávají každý večer v nesčetných malých klubech v Londýně a jinde v západní Anglie. Kluby, s jejich neskutečným skleníkovým ovzduší, jsou nervovým centrem Punk Rocku - fenoménu, který způsobil novou renezanci v anglické rockové hudbě. Před rokem by byla většina lidí větuje mnohých punk muzikantů řekla, že tato vlna nepatravá dlouho. Dva klavíry anglické hudební týdeníky "New Musical Express" a "Melody Maker" skutečně po dlouhou dobu ignorovaly Punk Rock a téměř puritánskou úzkostlivostí. A počátkem tohoto roku /1977/ vyšlo číslo hippie-něsioniku "International Times" /IT/ s palecovým titulkem oznájmícím, že Punk Rock je mrtev.

Nikdo tomu už nevěří. V krátkém časovém úseku jednoho roku se Punk Rock vyšplhl z undergroundu, kde vznikl a byl vypěstován, do popědi anglického rocku. Nové skupiny se objevují jako hvězdy po dešti a i starší, již zavedené skupiny, pozměňují svůj styl, aby využívaly energii nové hudby. Vznikly malé, nezávislé gramofonové společnosti na výrobu punk desek a dokonce i velké firmy nají ted rampičky a uzavíráním saluv, aby nepropásaly konjunkturu. Desítky "fanzines" různých žárlivých, fanoušky psaných časopisů, které přinášejí správičky a informace o vývoji svých oblibenců, se prodávají v obchodech a desklani. Rokoušejí se formulovat postoje, spojené s novým hnutím. Punk se stal i modou-exhibitou boutique, kde se prodávají druhé "punk" oděvy a "punk look", kdysi vyhrazený mladým příznivcům punk rocku, je dnes k vidění i na módních večírcích bohatějších vrstev. A samozřejmě punk se stal oblíbeným tématem sdělovacích prostředků. V posledních měsících se objevilo mnoho podrobných článků zabývajících se z různých hledisek této jevem.

Způsob, jehym se pohliží na punk se sdělovacích prostředcích záleží značně na tom, o jakém pohled jde: sociologové např. o něm rádi hovoří jako o "dole-gaege-rock" / tedy o rocku vycházejícím ze situace nezanestvané mládeže: "dole-gaege" - fronta na podporu v nezanestvanosti / a zdůrazňují, že dosud nikdy nebylo tolik nezanestvaných mladišťských po ukončení školní docházky, kteří jsou ponocjeni sami subě.

Sociologové tak v této hudbě vidí odraz neutěšených sociálních poměrů v Anglii a reakci mladých lidí na život ve vnučené zahálce a radě za nídlíštích a v duchovních ghettech. Reakci, jež zde postihuje tøílik mladých lidí.

Novináři, kladoví po nesnázech, zdůrazňují násilí a výjimečnost hnati snastředuji svou pozornost na zavírací špendlíky a příležitostné pouliční bitky mezi nekrátko ostříhanými punky a na havla stříženým. Tedy Boys, kteří podporují konvenčnejší styl Rock and rollu.

A savařejně politicky zaměření lidé, zejména levicevi, inklinují k pohledu přímatem své ideologie, soudice skupiny podle stupně jejich "politické uvědomělosti", a v jejich písničkách spatřují sociální kritiku, jež může být případně na oplátku využita k pozvednutí uvědomění sledného publiku.

Ačkoliv je něco pravdy na všech těchto interpretacích, všechny poněkud zakrývají tu skutečnost, že punk je fenomén hudobní, který naznačuje ohromný úspěch v tom, že do rocku znova přináší pocit vzrušení, intenzitu, naléhavost a účast, jež rock postupně ztrácel, jakž se nastával příliš rafinovaným, přaintelektualizovaným a překomerčializovaným. Rovněž ignorují tu skutečnost, že nevyhnutelně s hudbou je svázán postoj čl. přístup, jenž je v nejlepším slova smyslu etický. Hudba byla vždy jedním z nejsilnějších tvůrců myslí a spolitosti a punk není vyjímkou. Mladí lidé skutečně cítí, že tato hudba je jejich hudbou a že to tak musí i zůstat, pokud má být její energetika udržována.

Zde ovšem cínišen pozorností stává vztah skupin ke koncerčnímu gyanu příamu. Na rozdíl od skupin 60. let, pro něž byl obchodní úspěch přirozeným cílem a které (nakonec) vklouzly do předem pro ně připravených rolí hvězd bez zásadnějších pochybností a sebezprávání, punkové skupiny jsou si plně vědomy onoho dilematu, před kterým stojí, požádali obchodní zkuševu s velkou společností. Takové společnosti nevyhnutelně zacahují do vlastní hudobní produkce, ale co víc: hlavně nebezpečí koncerčního úspěchu je to, že ... "Kroki očádku" skupiny od jejich příznivek a protřhnout tenkou vrstvu bezprostřednosti a zaujetí, jež dává punku jeho zvláštní appeal a moc. Různé možnosti jsou omezené.

Jak řekl Jimmy Pagey, zpěvák skupiny Sham 69: "Hele, my můžeme zbytek života dál hrát po hospodách a malých klubech za 25 liber za večer, anebo můžeme podepsat smlouvu, udělat desku a mít anchov vše posluchače. Ale ak se stane co chce, my se nezměníme."

A jeden z nejvýznamnějších punk muzikantů, Pete Shelley z Manchesteru ských Buzzcocks, má zcela zvláštní řešení dilematu uveděných použít vydělaných peněz na podporu menších skupin, pomocí jím na nohy a vydávat jejich vlastní desky.

Ostatně, svou první desku si Buzzcocks financovali zcela sami za pomocí půjček od rodičů. Shelley vidí koncerční úspěch punk rocku kladně v tom, že vytvoří pro další skupiny prostor k tomu, aby si dělaly te co chtějí v undergroundu - t.zn. mimo začarovaný kruh etablovaného rocku. A tento underground vždy byl zdrojem neutuchající sily rocku.

Politické postoje punku jsou velice diskutovanou otázkou, ale punkové skupiny se zdají být na pozoru před příliš definitivní kategorizaci. Na nedávném koncertě v severním Londýně, organizovaném mladými komunisty/Young Communists/ uvedl Jimmy Pagey svoji serii takto: "Máme přej hrát pro mladý komunista. Ale my nejeme žádný sestraný komunista. By nejsme žádný zašroubený nic. My tu jsme, aby jsme králi pro vás." Y

A jedna z nejpopulárnějších písni skupiny Sham 69 se jmenuje "Chlapec z Ulsteru"/Ulster Boy/a zpívá se v ní o tragedii někoho, kdo se octl v přestřelce mezi bojujícími stranami v Belfastu. Nepartyzánská obět partyzánského střetnutí, Sham 69 zaújímá politické postoje, ale straní outsiderům a obětem.

Když se Pete Shelleyho zeptal, co soudí o organizované politice a "angažovaných písni", odpověděl:

"Organizovaná levice je organizovaná. Každý má nějakou levicovou učebnicí a je to dost mutná. Já bych spíš nechal lidí, ať si dají i věcech vlastní názor.... Provést songy mě nikdy nesauje. Naše songy jsou výtažky z našich životů, snažbo scénáře imaginaci. Jediná politika, která věří, je politika mexikánských vztahů."

Citát z písni Johnnyho Rotteua "... já jsem anarchie..." se zaklázaného singlu "Anarchie ve Spojeném království"/Anarchy in the UK/ tyto postoje shrnuje.

V očích příznivců Punku i širšího publiku jsou Sex Pistols, vedené Johnnym Rottem, typickou punkovou skupinou, extraktem toho nejlepšího i nejhoršího z punku. Hudebně i textově nejlepší skupinou "Nové vlny"-jak se někdy punku říká, Sex Pistols se podařilo být zakázeni v téměř všech větších městech Anglie. Hlásme jako důsledek poheršení veřejnosti nad jejich vulgarností a obav některých lidí, že ... nakezí mládež svým postoji. Sex Pistols se pokusili obejít zakaz několika třískobý:Před časem si najali výletní lod na Temži a hráli pro vybrané publikum, zakotveni před Parlamentem. Lod byla přepadena policí, přinucena k přistání a mnozí účastníci byli zadrženi. Konečným výsledkem byla ovšem větší publicita a popularita skupiny - a film, který byl přito natočen a nyní se stal činní jako kultem undergroundu.

Po turné ve Skandinávii, o němž široce referoval tisk a jež poslalo ke zvýšení zájmu doma, hráli na řadě tažných vystoupení v Anglii pod pseudonymem The Spots /Sex Pistols on Tour/, Ramsters a Tax Exiles. Jejich před časom vydaná LP pod názvem "Never Mind The Bollocks, here ere the Sex Pistols" // se okamžitě dostala do hitparády, přestože z právních důvodů nemůže být vystavena ve výlohách a její titul nemůže být uváděn v rozhlase v plném znění /bollocks -koule, je v angličtině sprosté slovo/. Avšak přes všechna omezení, která je postohla, jsou stále nejpopulárnější a nejproslulejší punk skupinou a Johnny Rotten vyšel z sukut jako jeden z nejpopulárnějších zpěváků roku 1977. Je zřejmé, že všechna potlačování neuškodilo jejich pověsti.

Čtenáře obeznámené s hudebním undergroundem v Československu napadenou ihned podobnosti i velké rozdíly mezi punk rockem a českým undergroundem. Rozhodně existují blízké polohy - např. jejich hudební vlna a prameny. Mnohé skupiny punku považují za své duchovní a hudební učitele Velvet Underground a obzvláště Lou Reeda. Johnny Rotten zbožňuje Captain Beefheart. A není náhodou, že první single Sham 69 vydal John Cale, původně sám z

1/ Asi jako "Rohled na koule, zde jsou cenzuální pistole"

Velvet Undergroud. The Plastic People of the Universe mají podobné kořeny, písničky Velv et Underground králi pravdělíně do roku 1972 a Captain Beefheart stojí vysoko mezi jejich oblibenci.

Ce se týče textů, jsou rozdíly mezi oběma hnutími zřetelnější. "Nejpunkovější" česká skupina Umělá hmota, má však texty, které jsou duchem nejbližší textům anglických punkových skupin.

Odmítání hodnot establishmentu je společným postojem obou hnutí, ale zatímco v Anglii se může vhodně zabalené odmítání stát zbožím, po kterém je peptávka, stává se v Československu zločinem. Pražský hudební underground předcházejí punk o několik let, nikoli nějakou vrozenou vlastností českého myšlení, nýbrž epíš díky drážnické "normalizační" politice Husákova režimu, politice, která přinutila každý skutečně normální umělecký výraz ke skryté existenci, k existenci ve skulinách a štěrbinách společnosti. Výsledkem je, že estetický postoj českého undergroundu je ve srovnání s modelem tvrdohlavější a vyjasnější než postoj punků, kteří, jakkoli se mohou zdát nekompromisní, si vždy ponechávají otevřenou požnost být pochopeni silnější vlnou. Na západě je zcela běžné, že se z dnešního rebela stává zítřejší manažer a to konec konců nemusí být špatné, protože to při nejmenším zaručuje, že oficiální kultura je bez přestání zdola znova očivená občerstvujícími injekcemi energie a invence.

V dnešním Československu se to stát nemůže, což je hlavním důvodem, proč je oficiální kultura tak mrtvá. Underground na rozdíl od toho se navzdory všem těžkým represám/ jejich vyvrcholením tyto faktury a uvěznění hudebníků Plastic People a DG 307 v roce 1976/ stal společenskou kulturní a dokonce i politickou silou, daleko převyšující jeho vlastní sílu, a jak již zmínil zdůraznil, byl jedním z katalizátorů, jež vedly ke vzniku Charty 77. Představit si obdobou koalice sil na Západě je zatím dost obtížné.

Přáno pro informační materiály
Listopad 1977

64

Psychedelická zkušenost je cesta do novýchší vědomí. Rozsah a obsah zkušenosti je bez hranic, ale jejími charakteristickými rysy jsou transcendence časových pojmu, rozsahu časoprostorových, transcendence "e g a" nebo totožnosti. Takové zkušenosti mají za cíl rozšířit vědomí. Existují sonzírské různé spôsoby, jak k nim přistupovat: ztráta smyslu, jogistická cvičení, ukázněná meditace, náboženské, estetické nebo spontánní vytržení.

Nedávno se staly dostupnými pro každého z nás, díky požití psychedelických drog, jako je LSD, psilocybin, mescalín nebo DMT.

Droga samozřejmě nepřivedí transcedentální zkušenosť. Je chemickým klíčem k ní, otvírá Muchu, osvobozuje nervový systém z obvyklých struktur. Povaha zkušenosti zůstává téměř výhradně v orientaci a rámcích.

Griseutace znamená přípravu individua s ohledem na jeho osobnosti a okamžitou náladou.

Rámcem a jeho podmínky jsou fyzická řeč, atmosféra, která vládne v místnosti; sociální: city přítomných osob vůči ostatním; kulturní: převládající názory na to, co je skutečné. Z tohoto důvodu jsou různé příručky nebo průvodce nezbytné.

Jejich cílem je umožnit počápnutí nových skutečností rozšířeného vědomí, posloužit jako mapka cesty do nových vnitřních území, která moderní věda zpřístupnila.

K "Tibetské knize marty" v osvětlu jíci zkušenost

Tato Kníha sladuje záhadně osvobození osvícením. Zdůraznění tohoto cíle zaručuje jeho důležitost, protože Osvícení vyžaduje, aby dotyčná osoba byla schopna pozdvihnout se nad problémohry osobnosti z profesionální role a řádu. Adept se musíte nejprve rozhodnout, ke kterému ze čtyř cílů psychedelické zkušenosti bude směřovat. Příručka mu bude pomáhat v každém případě. Jestliže několik osob plánuje společnou seanci, musí si společně vybrat jeden z těchto čtyř cílů nebo alespoň moží být spraveni o cíli ostatních. Má-li být seance "programována", účastníci musí s programem souhlasit, nobo jej vypracovat společně, anebo souhlasit s tím, aby jeden z nich seanci programoval sám.

Nedokončené město nazývané městys se všemi jeho dala s Vlastním když zde bylo
založeno, to ostatní upřímnou do všeobecných povyšovacích listin vydáno.

ideje, zvláště při individuální zemoci, až vysílají své píšť. Až významná zlepšení mohou být zaznamenána i u kavovorek s výraznou vlastností opakující se v extatici a v následující plesnosti (například o kvůli vlnám, jiných osobám). Vík kavovorek však je již v extatickém zplývání s vlastními životními procesy (respiraci, emoce, genetického vlny, několika form, biologického časového cyklu) veden ze dvou důvodů méně harmonicky a to všechny možné klesání, to zlepší reakci na jeho vlohy, když může být zlepšeno výkon v rámci činnosti.

Sam Arpăchăușorul, întreținătoare și adică răzănată într-o lăzidă, urmărită de un grup de femei îmbrăcate în negru, care se întâlneau la o săptămână după moarte.

The religious observances connected with the various phases of the life of the people, such as birth, marriage, death, &c., are all performed with great solemnity, and with much ceremony.

Zátrouval jsem myslíckého běžce obrovským výkazům, jak všechno vypadalo, popudil mni světlo, svět zvuk, svět vlny, svět vody.

Zprávou komunálno-sociálního výboru města Žďár nad Sázavou je možné přistoupit ke zřízení nového, místního odboru s vlastními právnimi normami.

Bude možno předvídat významné kontakty mezi dětmi, když je následuje.

Tyto průkazy by komunikace mohly být připomínáním, významu nebo výsledku založené na interpretaci, kterou se může vyvinout během svého využití až k univerzitě
při transakčním procesech.

Instrukcje pro plynach odkrytoj sezonej (Instrukcje Prvnich Gard, Baran ve chvilji zamisti)

ప్రమాద లక్ష్మి వెంకటరావు).

Nádej je pro všechny lečitelný novým rovinu skutečnosti. / Tažo L. a křa
s s jiným cíletem? / Nejdřív vylete poslaven tvář v rukou Janašovi
Světlého. / Když ho vymezí o jeho skutečnosti, / to stává se vobosadu od
něj, než když mluví všechno všechno i k němu, všechno už bylo uzavřeno, a když
družení a napodobeniny srozumí, že jde o hru všechnu. / V této
chvíli se naznačuje, že všechna všechna.

6.000 (newest addition).

Pricházi k vám ho, Čemu zo života vás dala / Vysvätka alebo Šedý je všechny

certi a znevlastnení. / Použijte tuto časovou smrť, aby se do duchovného stavu - o s v i c e n i . / Soustředte se na jednotu všech živých bytostí. / Udržte se v Jasném Světle. / Použijte je k dorožení pochopení a hledání. / Nemůžete-li se vrátit v Blaženosti o s v i c e n i , podnete si zpět do kontaktu s vnitřním světem. / Vzpomeneť se. / Přemloudy, o kterých teď můžete učinit zkušenosť. / Vize o v šíři psychického pronikání. / Naučí vás smyslo o vás samém a o světu. / Roudka obvyklého vznášení bude před vašima očima roztržena. / Vzpomeneť si na Jednotu všech živých věcí. / Vzpomeneť si na blaho Jasného Světla. / Nechte se jím vést vizoni této zkušenosťi. / Nechte je, ať vás vede vaším novým nadcházejícím životem. / Cítíte-li se zmaten, vyvolejte si vzpomínku na svého průtoku a na osobu, kterou nejvíce oddávajete.

Ø (ještě ne adopta)

Pokusete se dosáhnout zkušenosťi o Jasném Světle a přidružit se ho. / Vzpomeneť si. Světlo je energií života. / Nekoněčný plamen života. / Může přijít bouřlivý příval stále se měnících barev a polítiť vaše vše. / To je nepřestávající přeměna energie. / Životní proces. / Robojet se ho. / Odovzdajeť se mu. / Přidejte se k němu. / Vzpomeneť si na ho. / Za smírjícím se přívalom životní elektřiny se nachází n e j c a z ū i s k u - t e č n o s t . / Prázdnota. / Vaše vlastní poznání, netvořené v čenholi, co má tvar nebo barvu, je prázdná, přirozená. / Konečná situace to. / Celé Dobro. / Celkový klíč. / Světlo. / Vyzaujíci. / Použijte ho. Choc života, odkud vše zírá pocházejí. / Dosáhněte ho. / Je částí vás. / Jen tu díle nož světla života je klidné ticho prázdnoty. / Klidná blaženost za všemi přeměnami. / Jenov Bu ddha ñ wa. / Prázdnota není nic jiného. Prázdnota je začátkem a koncem v sobě samé. / Bez překážek, zábran, dojímajících, přesňaček. / Poznání Diamantu. / Dokonalý Buddha ve své nejvyšší -dobrotě. / Vaše vlastní vědomí netvořené v čenholi, každou myšlenkou, každou vizi, každou barvou Prázdná. / Duh jiskřici, přesněťastný a klidný. / Toto je stav dokonalého o s v i c e n i . / Vaše vlastní vědomí, jiskřici, prázdné a neodlučitelné od volkohrdné zářicího těla, neobsahuje ani zrození ani smrt. / Je bezmálok jiným Světlom, které Tibetské nazývají BUDDHA ANITAKA. / Vědomí začátku bez trusu. Vědět, to je postačující. / Poznejte prázdnotu svého vlastního vědomí, jako když jste ve stavu Bu ddha y. / Zachovavte si to vědomí a udržte se v božském stavu Budžho v a džana.

nar. 6.9.1953 - zemřel 22.2.1974

Ozvěny doby, které se už nevrátí, přátele, kteří nás na jednou opustili a přežívají jen na deskách, v dopisech, textech, město Litvínov, které se stále namůže rozhodnout, zda bude podporovat těžbu uhlí nebo umírající lesy, nebo nebo migraci dělníků bydlících ve vzteklych ubytovnách připomínajících kravíny, nebo popílek s kysličníkem sířičitým, či snad panelové kobky nových sídlišť, nebo zájmovou činnost optimisticky laděné mládeže v modrých krojích, to všechno vyvolávalo pocit jakéhosi mezidobí v čase i prostoru.

Zdá se, že vše již bylo řečeno, vše objeveno, není už tam jít, to byla doba, kdy tyto texty vznikaly. Básně Roberta Bráška v sobě nesou stopy geniality. Ta nespočívá ani tak v básních samých, jako spíše v podtextu, v myšlenkách a snad i v číňech, které vedly k jejich napsání. Je to jakýkoli ona úporná snaha po uvědomění si vlastní osobnosti a neporazitelná vůle ucho- pit vlastní život a autenticky jej prožít.

Robert a jeho dílo, to jsou dva pojmy, které se u něj nedají od sebe oddělit. Zůstaly pouze v začátcích, ovšem tomu, kdo prožil stejnou dobu jako on, kdo si uvědomoval stejné věci a kladl si stejné otázky, májí jeho básně dodnes co říct. A dnes možná i více než tehdy, protože poněkud předběhly dobu. Dnes by se zařadily pod pojem "punk" a byly by jedny z mnohých a možná by ani nezaujaly. Ježe tehdy ještě punk neexistoval. Vznikly skoro z ničeho, z pocitu onoho prázdného meziobdobí. Byly tehdy něčím ojedinělým.

V r. 1969 vznikla sbírka "Zneužitý pionér".

V r. 1973 sepsal básně obsažené v "PDC '73".

Sbírka "Troubení" k poslednímu soudu" obsahuje básně z období 1969-1974. V roce 1971 natočil tzv. "LP - Játro" - některé z textů se dochovaly

v "Zpívající luk-Korčula 8". Psal i povídky, např. "10 000 zahradníků". Manifest "Na rozhraní".

Mnoho dalších věcí je roztroušeno mezi jeho přáteli a známými, neboť je psal v dopisech, na zdi, ubrusy, ...

„jeho programem bylo držet vystavování se nenávisti mocných, zúřivá ochrana vlastní svobody, tloučení hlavou do zdi, pocit nepochopení a nemožnosti být pochopen, pohrdání vším šťastným a vyzkoušeným, všestranné vybití, vzpírání se jakékoli podřízenosti, sociální, kulturní nebo milostné. Provokoval již svou vyčáblou, téměř dvoumetrovou postavou, mýrně zdvyženým nosem a trčícími spirálami vlasů, které by ani Mistr kadeřník nedokázal vpravit do úhledného účesu.“

Epidemická fantázie a jistá exhibičnost, kterou ovlivňoval své přátele, aniž by si to uvědomovali, přiváděla v zoufalství rodiče, profesory, kolemjdoucí i ty, kteří o Robertovi jen slyšeli. Pro spoustu vrstevníků byl ale tajný idol. Byli však pevně svázány rodičovským poutem, jejich mozky pěstovány ve skleníkovém prostředí. Když Roberta potkávali, oblečeného v saku

a s obojkem nebo pišťalkou na krku, v úzkých zapínatelných kalhotách nad kotníky, nebo ho viděli usedat za bici, účastnil se s napětím happeningů a různých akcí, kde i on se účastnil, neboť ty se neobešly bez šoků, divokosti a nadšení.

Mnoho lidí hodnotilo Roberta jako ztracenou existenci. Dvakrát ho vyhodili ze střední školy. Důvodem nebyla nikdy neschopnost. Po druhé to bylo kolem vánoc 1971, kdy již byl častým návštěvníkem u lékaře, který ho léčil různými náplastmi a mastěmi. Na žádost SPŠ v Mostě o odborný posudek Robertových absencí ve škole, napsal diagnostu "Simulant".

Robert nastoupil do zaměstnání. Krátkou dobu natíral cisterny zevnitř a pak začal v CHEZA. Na jaře v r. 1972 byl na TBC vyšetření, krátce na to léčen na TBC odd. v Mostě. Zde se jeho stav rázně zhoršil a když byl schopen převozu, dopravili ho do léčebny na Břeclavě v Ústí n/Labem. Robert se domníval, že mu léčí tuberkulózu. Po roce, během kterého ho na krátké období pouštěli ze špitálu, dostal Robert invalidní důchod. Před propuštěním z nemocnice se dozvěděl, možná náhodou, možná některá sestra ze vzteku prozradila o malé naději přežít jen pár měsíců. Propustili ho také proto, že nedodržoval léčebný režim. utíkal z nemocničního vězení.

Nikdo na něm nepozoroval, že ví o svém osudu, nikdo nevěřil, že jeho stav je tak vážný, Snad se častěji než dřív zmiňoval o smrti. V jeho básních se objevovalo více ironie a drsnosti.

Dál se zúčastňoval akcí svých přátel, koncertů, občas zašel do klubu důchodců, kde ho zprvu chtěli vypráskat holemi, ale pak ho radostně vítali, kdykoliv šel náhodou kolem.

Na podzim r. 1973 se chtěl Robert odstěhovat do Prahy, kde ho lákala anonymita velkoměsta. Sám očekával, že se jeho stav zlepší. Své dopisy a zprávy však posílal na černě orámovaných listech. Kolem vánoc již zůstával doma u rodičů. Párkrát diktoval myšlenky svým přátelům, neboť již nemohl psát.

Pak jsme se dozvěděli, že Robert zemřel na rakovinu.

Ukázky z tvorby ROBERTA PRÁŠKA

Deklamovánky soudruha penzisty....

Jednou takhle na náměstí
chyť jsem pěknou ránu pěsti
byl jsem praštěn do nosu
na stříbrném podnosu

Pojedeme s G.B.Shawem
za lyšajem smrtihlavem
opijem se brandy
bude spousta srandy

a když půjdem ze plesu
vyhrajeme v Matesu- komtesu
Pojedeme po silnici
přenocujem v popelnici
plátcí žlutí Číňaní
dejí nám dobrou snídani.

Byli dvá lodníci
ti měli pekumku parníci
pluli klidně na parnícu
na parnícu Titaniku
chlaštajíce slivovicu
že jí měli bednu
tak šli záhy ke dnu
v lednu

anděl ve své říze
rýpal kudlou v bříze
měl hroznou chuť na zákusek
jazyk však si kudlou usek
a že byl v hábytu
tož jako raritu
zamklí ho do krytu
vzel on libeck za kliku
z čehož dostal koliku
...spádek církve doskočil vrcholu
tih otec i se svým synem
otrávil se svítiplynam

JÁ jsem soudruh penzista
JÁ už jsem pevný důchod
bude ze mně nudista
dám svým vášním průchod.

Není mojí vinou
že si řeky olymou
plynou si z kopce dolů
k Severnímu pólu.

Bačkory pro velbloudův smích

Lampový háj se s podvečerem nadýchl
 svěžího fosgenu
 žhavé africké slunce
 dosáhlo právě zenitu
 led však ještě nezačal tát
 Můj drahý velbloud má strach
 v jeho podvědomí pulsuje petrolej
 jsme tu oba sami
 myslíme na pouťovou střelnici
 naše duše spojila láska
 naše těla sloupy elektrického vedení
 A tak sestupujeme do katalyzáční jeskyně
 pro poslední výtisk
RUDÉHO PRÁVA
 Kormoráni všech zemí spojte se !
 přistáli jsme
 máme radost
 Z hrsti se mi derou první takty
 I N T E R N A C I O N Á L Y
 krab mně sevřel svými klepety
 Zašli jsme ve svém šílenství přiliš daleko
 unikáme pohledu skleněného oka panu
 L E N I N A
 když K R E M L
 odbije půl
 Opět a hluboce pocítí jsem
 liriku nočních serenád
 Korkový generál
 nám nepřipne na ucho
 cibuli
 nedostanem prémie
 sedíme pořád na blízce
 meruňkového květu
 jen vítr nás připravil o věnec...
 ...a V A R Š A V S K Ķ P A K T přinese
 polévku k naší posteli

1969

P r o m ě n y

Réno : Byla v tu chvíli květinou
 na malém tichém poloučku
 vdechovala svou vlastní vůni

Večer : Byla slupkou pomeranče
 a přála si být oloupána
 aby odhalila to co neustále zakryvá

Na kře

Kufr máte plný použitých toaletních papírů
 a cejtíte
 jak ván něco puká pod nohou
 již mnoho let
 se necháváte unášet
 hluše pohližejíc
 nehnívši prstem
 na bolavé stromy v údolí
 Kufr máte plný použitých toaletních papírů
 jeden břeh
 druhý břeh
 dva věčné břehy
 trochu vás to zarází
 Kalnej proud
 nescoucí
 spoustu zdechlin
 takových co byli
 jako jste vy
 v ruce ještě svíraj
 -kufr plný použitých toaletních papírů

PROSTITUTKA

Co ještě k tomu říci
 zabilo ji mnoho lásky na jednou
 byla příliš krásná
 a život jaksi nemohla upěst

Ráno voněla střídaním stráží
 a nedopité víno
 tiše odříkávalo modlitbu

Zůstala sama v hotelovém pokoji
 sama se zmačkanými bankovkami
 zrcadlem a otevřeným
 plynovým hořákem

Ráno vonělo střídaním stráží
 a nedopité víno
 tiše odříkávalo modlitbu

Sluneční paprsky ji bládily po těle
 a neslyšně unikající plyn
 ji objal jako poslední

Ráno voněla střídaním stráží
 a nedopité víno
 tiše odříkávalo modlitbu

Toho dne jsem přišel bobužel později

JOGURT ZA DVEŘMI

Trochu se styděl
bál se snad
zaklepávat
a stisknout kliku neuměl

Stál tiše
smutně
bílý s rozkvetlý
jak obraz včerejšího
smíchu
Slzy na řasách
stal se svým
vlastním prokletím
Jeho chuť
vrazila mu do zad
dýku

Každý ho přestal
mít rád
Zvlášť teď
když přišel pozdě
za dveřmi
zůstal stát

VRÁNA S RŮŽOVÝM PERÍM

Pronikavě
s veskrze zářící
neivní barvou
zakryla oblohu
mohutnými v zápěstí
nakynutými křídly
k popukání růžová
stébla s nebes
/dolů/
visíc za křídlo
kolem krku svého
mildého
náhle a se zábleskem
byla surově kopnutá
do hrudi

BLUES PRO TEBE

Sedím tu už asi hezkou dobu
prohlížím si svět
dnem půllitru

Čekám na tebe
Zvuky kolem mne
jsou drsným struhadlem
A já-osamělý jezdec
na neosedlané cibulce
holandského tulipánu
se nořím stále hlouběji
skrývám se před sebou

Sedím tu už asi hezkou dobu
prohlížím si svět
dnem půllitru
Čekám na Tebe
Chřípi mám plné
pěny a mozek
odplouvá líbezně
kamži v dál
směrem ke středu
Vesničku připichnutého párátkem
k pivnímu tácku

Sedím tu už asi hezkou dobu
prohlížím si svět
dnem půllitru
Čekám na Tebe
Dým cigaretu - girlanda
mých uškrcených ideálů
se zhoupil jeksi do ztracená.
A žlábek na záchodě
ten co opsal elipsu za mými zadý
stal se mně bratrem
a pivo jenž našlo správnou
cestu
s poťouchlím zurčením
proti asfaltové stěně
A žlábek na záchodě
ten co opsal elipsu
ten co je mým bratrem...

Ležím tu už asi hezkou dobu
a svět na mně padl
s purpurovou ozvěnou
plnou svou vahou
Čekám na Tebe

K D Y 2 N E C O K O R C I

Te poznání bylo nepřovate
a plné mosaží
nepříliš vzdálené přec jen mělo jakýs smysl
slunce spolklo pršílinku
podzim něžně dýchá
radost neprošla zavřenými dveřmi zůstala na prahu
nebylo pokdy na hloupe strandičky
Všem - jasně že něco končí

a plné mosačí.
všem - jasné že něco končí
všem - jasné - nikdo - co
zen jeřábnici uzavrkli kabiny svým strojům
a šli na sváčinu

i na svacínu
Den za dnem jenom pár kroků nejinak
vůně jasmínu se zoufale rozhližela
a měla na mále
Zástrup šedých houpacích koňů
tichá manifestace unuděné otylosti
žárovka která ještě před chvílkou svítila
přeražená rakoška

kořetiny
fialová stupnice spojených snů
základě tváře za oknem

kodzetiny
podslany prkynko záchiode

Den za dnem jenom páx kroků nejinsak
Dost za dnem jenom páx kroků nejinsak

Den za dnem jenom pak kroků nejde
ale se šíří i ta zpráva že něco končí

... a oznamení bylo ne-

do poznání bylo pepřovaté

a pine nosazí
a postelík vrzlo pětro v popelnicích květí jitrocel
a pak všichni lidé plakali
vyšli daleko ze města snažili se roztočit
lonatky větrněho mlýnu
Neuváží, že vstup fůrká z druhé strany

ÓDA Z PÍSKU

Ted pěji ódu
ku vaši postě
měl jsem ji schovanou
v almaře v očišti

ona je z písku
jak jitřní sen
noc už se nakláni
a přijde den

Z té noci hedvábné
zbyla jen óda
vítr ji rozfouká
a to je škoda

OBŽALOVÁN JE ÚHOR

U brány ráje
kousíček za
budovou ONV
lze spatřit oběšenou žížalu
prstíkem ukazující
jak
kapinku dál.
jak
tuží na pauzáku nakreslena
novorozenátko leží
tiše
pěkně vedle sebe
s čerstvě rozbitýma hlavičkama
či uřezanýma ručičkama
nebo rožičkama
s vyhřeslymi střevy
s vypichanýma očičkama
každý jinak mrtvý
Za skřivánčích tričků
za vlně růží
za roje much masařek
přivátených sem tučným soustem

ROSNIČKY A HOUBIČKY

Už se šerí
u našich dveří
rosničky a houbičky
kteří
nevěří
že mají parí

Pumpičky
dávaj si hubičky
s sterilní tubičky
od mojí babičky

Rosničky a Houbičky
vylezly z krabičky
ny jaře
bujaře
koupaj se v kytaře

NEBUĎ TAK MODRÁ MÁ DRAHA

Chceš abych s tebou spal?
ne
jsi příliš modrá
a nevíš
že jsem ještě
nenařubal dosť uhlí
aby děti měly co jíst
aby se mohly toulat
za jitřního rozbřesku
smetištěmi

Co ty víš o dětech?
Chceš nějaké mít?

I ACHE ALL OVER

Lidi se na mně dívaj
a maj v hlavě díru
nevím co tím chtej žít
asi je jejich duše prázdná
Chtěl bych jim nák pomoci
oni však nevěří
že mohou být také šťastní

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Jsem proti jakékoliv matě a násili. Jednáli se však o věci neživé /půllitr, fízl, lopata/ připouštím občas vyjimky. Např. popijími pivo z půllitru o který se říká, kličně s ním/uznám-li to za vhodné/práštím vo zem. Obzvláště poslední dobou, nevím proč, zastavám názor, že by občas neškodilo někoho "Natřít cihlou přes palici". V takových případech, kdy není možně rozumennou formou dosáhnout věci, která musí být jasná každému volovi, se asi nic jiného dělat nedá. Psát, stěžovat si komukoliv /i na lampárně hl.nádraží v Praze/ je stejně významné, jako čekat, doufat nebo se modlit.

Nemám na mysli řešit věci takovými žertíky, které kdysi byly běžné na západě, že komusi se znelíbyil na jiném velký nos, nebo odstálé uši, považoval za samozřejmé toho odbouchnout stejně chladnokrevně, jako by mu třeba urazil manželku v baru.

Zrovna tak jsem si vědom následků jako : za jednoho blbýho Heidricha deset tisíc čechů. I za cenu těchto obětí, myslím, že by tato legrace stála. Už vidím transparenty "za jednoho blbýho fizla /prokurátora, souduce.../ deset tisíc čechů...". Alespoň by to dalším párem tisícům rozsvítilo v palici. V praxi bych navrhнул tento postup : 1, Vypracovat seznam palic, které by měli být natřeny cihlou. 2, Zjistit nejlepší místo s nejlepší únikovou cestou, kudy se která palice za šera plouží ze schůze na schůzi, z porady na poradu, z konference na plenum, z politbira na ryby. 3, Najít potřebný počet těch, kteří by splňovali podmínky :

a/sehnat cihlu

b/vyčkat nepozorovaně v úkrytu

c/mrštít cihlu /nejlépe ze zadu/ na

správnou palici.

d/zasáhnout

e/přesvědčit se o účinku, popřípadě žer-

tík dokončit jinou cihlou, nejlépe šamotkou, /mimo jiné výhody oddolává lépe delšímu čekání v dešti/

f/přeškrtnout jméno "udělané" palice

v seznamu

g/a ztratit se hodně rychle a hodně daleko.

Jako vhodné tipy pro "udělání" palic bych doporučil např. kriminální řívly, kteří za párem piv zakroutí chrtánem komukoliv a maj průpravu i v ostatních důležitých bodech happeningu. Zkrátka nezkaží žádnou legraci. Nyní jde o to, tuto hru rozjet do takové míry, aby "palice" měli větší strach dostat se na seznam "palic potřebných natřít cihlou" než chuť matit se dalším svinstvem na lidstvu. Problém všichni pouze v nedostatku cihel, ke kterému by došlo po "udělání prvních páru tisíc palic", ovšem to se dá řešit, buďto jednu cihlu použít x-krát, nebo ji nahradit čímkoliv tvrdším. Např. -Balvanem.

Ještě by bylo dobré, aby se seznam "palic potřebných natřít cihlou ze zadu" nedostal do rukou samotným palicím. Mohli by se začít vzájemně likvidovat bonzováním, hromadným škenrováním o vystěhování, nebo by se nechali střežit v NVÚ. Přes vysoké zdi se špatně mísí a nebyla by to takové legrace. Aby byl účinek heponě co největší, měl by procítit alespoň zčásti organizovaně, na pokud možno, co nejvíce místech vesmíru nejdou, aby se předešlo slitování nad těmi vychodánky, kteří by byli opět pomýleni, nebo pouze "plcieli rozkazy" jiných palic.

Nedoporučoval bych domluvat začátek komedie na takové termíny jako je např. 1. máj a pod., to jsou palice tak připomazané, že na obranu nosí místo štítků transparenty a ztěžují u tím dobrou trefu. Vhodný impuls pro zahájení očisty by mohl být např. státní svátek Antarktidy, to nejsou palice tak ostrážité a při cestě domů za šera, na nějaký nový televizní seriál se dle kusem cihly udělat pro budoucnost lidstva kus práce.

P R A C T I C E S T !

M F R U Z D A R I

MAJITELE VŠECH CIHEL SVĚTA SPOJTE SE

e g e n b o n d y ukázka ze sbírky Básně z r.1978

Trhají se mi střeva

tím vším co musíme sežrat každý den z rozhlasu

zvlášť na stanici Hvězda

Ty Pašistické kecy

každou půlhodinu

ještě tak jde o jedním uchem tam druhým ven

ale texty naší pop-music

a klasy které zpívají

způsobují zrání a blítí

a hrůza jde z lidí

výprav si stanici H

Jsou tø výběc ještě lidí?

Váni te bovado které se vás

What is the name of the person?

Na ievērotātējām atzīmēm

jeou nje stotí tenu co vnaíne svyšet

a ti zpěváci a ti textaři se za svoji sviňárnou topějí v prachách-
-ať se jima zadusí

Ještě nikoho jsem neslyšel zazpívat si
jediný Slágr ze stanice Hvězda

srpen 1978

